

Tankar medan man röker

Jonas Carlzon

Innehållsförteckning

Tankar medan man röker.....	1
Solkungen.....	4
Svart ljus Vitt mörker.....	5
Om bara.....	7
Att förlora.....	8
Är detta allt?.....	9
Du sover nu.....	10
Inuti ditt blå.....	11
Förlåt röda hjärtat.....	12
Att kasta.....	13
Blind.....	14
Kall snö, varma tårar.....	15
En tår gör inga hav.....	16
hur finner du ditt ljus.....	17
min väg är min egen.....	18
ett poem för en regning eftermiddag.....	20
hennes att äga.....	21
När kärleken flyr.....	22
Vän med hennes doft.....	23
min kärlek till dig.....	24
allt ser jag.....	25
mitt blod åt dig.....	26
du lämnar mig mjukt.....	28
att invänta sorgen.....	29
när kärleken brast.....	30
att inte skryta, en kontaktannons.....	33
en sista önskan.....	34
Ljug lilla blå ängel.....	35
gråten bor i min ande.....	36
riktiga livet.....	37
natt.....	38
ett barn glider på asfalt.....	40
sprucket glas.....	45
ett snabbt bloss.....	64
då för länge sedan.....	66
att lura sig själv.....	68
doften av snö.....	74
ingen riktig karl.....	75
leken som allvar.....	76
silvergrönt gräs.....	77
Dina andetag.....	79
till polare c.....	80
att få stryk av en bög.....	82
ensambarn.....	83
Rätten att skydda dig.....	84
en annan kvinna.....	85
lördag.....	86
När verkligheten krossar dig.....	87
Is.....	88
Kanske en dag.....	89

För dig.....	90
Grå färg.....	91
lite ljus.....	92
iNOM MIG.....	93
En dikt om eftermiddagen.....	94
I en glaslåda inom mig.....	95
Livets kvarnhjul.....	96
Lång ensam natt.....	97
Hat.....	99
Jag vet inte.....	100
Nonsens.....	101
i natten finns jag.....	102
Flickan vid havet.....	103
Tiny dancer.....	104
Yes i mina ådror.....	105
Bussdansen i november.....	106
En gåva till mig själv.....	107
Svält och spinn.....	108
Kuckeliko (sic).....	109
När man faller så fryser världen.....	110
Nog är jag allt du vill ha.....	112
Den heliga tanken.....	114
Vissa saker borde alltid gömmas i snö.....	115
Du vet inte.....	116
Nanannana.....	117
Ledsna ögon.....	118
eloge till mig själv.....	119
Facit.....	120
Inte mitt fel.....	121
Ensamheten.....	122
Grå ögon och ånga.....	123
I väntan på henne jag inte mött än.....	125
Tankar i mina rum.....	127
En tanke om att vara liten i en stor själ.....	128
Vågar du?.....	131
Kansas City.....	132
Aktuellt.....	135
Man drömmer i färg.....	136
Från rött till eld.....	137
Vi som blev oss.....	138
Min kusin.....	139
Kär-lek.....	140
Ansa, leka, lära, i en anda av tro hopp och kärlek.....	141
Allt jag ville få har jag fått.....	143
Kvinna av Maria församling.....	145
Stilla hjärtat.....	147
Bort, bara bort.....	149
När du blir plast.....	150

Solkungen

En solkung är jag. En dimma under en vinge, däri finner du mig och allt det jag kallar mitt. Jag viker av från rutt på rutt tills jag ständigt flyger i en evig cirkel. En spiral ner mot det allra varmaste av Tellus inre. Mina tankar bränner hål i min skalle, sveder bort mitt hår. Lämnar en grinande dödskalle åt dig att älska. Jag har inget att erbjuda dig förutom ständig sorg och sveda. Likt en gam hackar jag in mig från ditt nästintill levande kött, sin själ slukar jag rakt av, utan gehör för de toner din strupe sjunger.

Jag äter upp allt som är du, allt som är ditt, alla som älskar dig och alla du älskar. Jag är ondska rakt från mitt svarta hjärta och ut till min knutna näve som slår i väggen. Min röst överrsöstar dina tankar och ditt hjärtas slag. Bruset, det gråa bruset bland dina tankar tar över, sveper dig bort från mig. Jag kan fånga din ande, kväva den sakta tills de blåa läpparna är redo för min kalla kyss. En tunga i din mun, på dina bröst och i ditt kön.

Jag är döden.

Svart ljus Vitt mörker

Svart ljus

Vitt mörker

Hatet i mitt hjärta

Kärleken i mitt bröst

Vad händer i ditt hjärta?

Det som händer i mitt

är en hemlighet

långt från det som du vet

vad händer i din själ?

grå färgexplosion

färgrikt grått

betong i din ande

cement i dina tankar

Du min flicka

du mitt allt

du som vände dig ifrån mig

bort från allt som vi var

vad händer i din själ?

vad händer bland färgklickarna

det du kallar drömmar

är det ditt liv

eller bara en skugga?

Svart ljus

Vitt mörker

Hatet i mitt hjärta

Kärleken i mitt bröst

Vad händer i ditt hjärta?

Om bara

Livet kunde vara så annorlunda.... det enda som står emellan är verkligheten

En doft av din parfym dröjer sig kvar

En smak av dig i min mun

Jag skulle ge dig allt jag har

Om jag bara hade något att ge

Jag letar efter ett hem i dig

Letar efter en fristad i dina andetag

I dina ord

I dig

Men jag är ensam när natten tar över

Allt kunde vara på ett annat sätt

Så som jag vill det ska vara

Om bara inte fanns

Om bara verkligheten vore en annan

Om jag bara hade något att ge skulle du vara min

Att förlora

Det är länge sedan nu, då jag var inne i dig. I din värme. Med dina vackra ben lindande runt mina höfter, dina naglar mot min rygg. Din tunga i min mun, dina perfekta tänder mot mina sneda och vinda. Din doft i mina lungor. Ditt hår under, mellan, kring, mina fingrar. Dina varma gröna beslöjade ögon rakt nedanför mig. Eller då du red mig en natt för många, många, många timmar sedan. Allt jag behövde inom allt jag nådde.

Det är länge sedan nu. Men minnet lever ljuvt inom mig. Ringer ditt nummer men lägger på. Vågar inte mera. Vågar inte svara inför ditt nej. Går förbi dina släckta fönster och drömmer om dagar då nyckeln till din dörr låg bland de andra silvernycklarna i min knippa.

Nu är jag bara en ond dröm för dig. En bland andra fula, skeva tankar. För mig är du fortfarande bland det vackraste jag sett.

Bara så du vet.

Är detta allt?

Jag har ont i lungorna av alla cigaretter, ont i hjärtat av all sorg och ont i själen av all rädsla. Muskler som spänns, tankar som fastnar. En förtorkad tunga i munnen som rycker och sträcker sig för att finna ro någonstans. Från mina händer rinner droppar av svett ner på mitt tangentbord. Min tröja är våt av svett. Nerför mina kinder rinner salta droppar, från hårfästet, från mina ögon. Blandar sig, faller ner på mattan. Konstiga, förvridna tankar tar över mina drömmar, dräper dem med sin självklarhet. Livet går ut på att döden dö. Livet är ett helvete sen så skall vi då, en sång i mitt huvud.

Är detta

allt? En enda kort sekund av evigt lidande bland tidens alla myrriader av sekunder. Vad finns det sen? En minuts lycka? Jag hoppas på den där minuten för varje sekund jag lider. Att allt ska vara värt det. Att barns pussar och lövskogs sus skall uppväga allt det svarta fula i världen.

Man kan ju alltid hoppas i alla fall.

Du sover nu

Du sover nu. Inlindad i täcke och nattlinne. Du drömmer vackra drömmar medan jag sitter här och vaktar natten. Dina ögon är slutna och dina läppar lätt skilda. På rygg ligger du, med händerna på var sida av kroppen och dina tankar är långt härifrån. Allt medan du sover flyter natten vidare, mot gryningen, mot det slut som alla nätter får.

När

du vaknar sover jag. När du vaknar drömmer jag om dig eller din syster. Får jag så drömmer jag vackra bilder, färgglada sommardagar, en vacker sömn. Kanske faller jag, långt ner, långt bort. Från dig eller till dig, du väljer.

Du sover nu. En vacker sömn. Månen vaktar dig, skyddar dig från onda saker, från allt som kan göra dig illa. Stjärnor skimrar på en svart himmel, i väntan på den lysande solen. Vi möts i sömnen mellan natt och dag, vi möts när du vill. Där det sammetsmjuka tyget faller möts vi för en stund. När vi sover tillsammans, inte ihop, men samtidigt.

Inuti ditt blå

Blått tält, gröna ögon. En vaktparad bakom ett stängsel, gräs under foten och staden strax inom räckhåll. En grusplan med vattenpölar som vi hoppade mellan för att nå vattnet. Varsitt fack att sova i, varsin kudde varsin dröm. En öl, en cola på ett torg. Vatten överallt man tittade, ett slott att besöka. En puls som inte var vår, ett hjärtslag, tusen år.

I väntan på en båt satt vi där, på varsin stol på varsitt sätt. Mitt hjärta slog för dig, för vår dag, för vår natt. I väntan på en båt, i väntan på ett vatten större än oss. Makaroner i en kastrull, tormjolk ur en burk. Ett blått tält, dina gröna ögon. För det lever jag. I väntan på nästa båt slår mitt hjärta, i väntan på det stora vattnet finns jag. För det blå tältet och gröna ögon.

Förlåt röda hjärtat

Förlåt min längtan. Ha överseende med min åtrå och de tankar jag tänker om dig. Låt mig vila i din skugga, svalka min heta själ i dina ögons glans och se på mig som den man jag är. När mitt omdöme sviker le åt mitt oförstånd och låt ljudet av ditt skratt skölja över min dumhet. För din är jag i evighet och din att bruka till tiden stannar.

Att kasta

Det var mörk när hon fann mig, svart ljus, sammetmjukt vacker tomhet. Hon stormade in, som en vind i mitt liv, nådde min ande, gav ljus åt min själ. När hon gick vände hon sig om, log brett och jag fick se en glimt av gud.

Min saknad är utan botten, min sorg utan hopp.

Förutan henne är min tillvaro utan mening, förutan hennes glittrande ögon mitt liv utan själ. Jag hoppas på hennes kärlek vareviga dag, varje sekund fylls av hennes väsen. Hennes röst fyller mig, minnet av hennes hand på mitt lår, ett svagt stön i mitt öra.

En

kärleksakt gjord för gudar, en beröring gjord för mig. Hennes kropp var min att äga, hennes själ min att ta. Höft mot höft, ben mot ben. Hud brinnande av åtrå, grumliga ögon. Stilla ljud, varmt ljus.

Bortkastade

täcken, kuddar på golvet, svett som blandades. Utan detta dör jag lite sekund för sekund. Utan detta finns jag inte. Mitt kön vittrar och försvinner, min ande förtvinar. Hennes sälta i min mun, hennes gröna vackra ögon i mitt minne.

Tiden har gått och hon är inte längre min, tiden har trollat bort vår magi.

Blind

I mitt inre ljuder ekot av din vackra röst, långt inuti mitt hjärta känner jag doften av ditt hår. Dina tårar samlar jag i mina händer för att tvätta mig med dom i hopp att finna något av din alldeles egna magi.

Ett skimrande av i mina händer, varje droppe en berättelse. Åh att få svalka min feber under dina svala mjuka händer, fånga en kyss på min panna. Se hur dina ögon glittrar som smaragder i soljus, se hur de grumlas under mig när vi älskar.

Dina ljud, dina andetag är en salig blandning av klöver och rosor, som en äng i björkars brus och under en klarblå himmel. Din själ är som ett upplyst slott och mina tankar vandrar i dess gångar, leter efter dig, dig, dig.

Inget får störa min färd, jag är blind och döv för omvärlden. Jag har endast minnet av din omfamning att leda mig, att ta mig genom de långa korridorerna och finna rätt dörr.

I mitt hjärta finner jag doften av ditt hår, i min hand ditt hav av salt och jag slutar aldrig leta.

Kall snö, varma tårar

Livet ger vika, glider undan, flyr mina utsträckta händer. Ett andetag, kall luft, ett moln av vatten och luft från mina läppar. En aning om snart förfall, förgörelse, förtvivlan. Inget att hoppas på, ingen att klamra mig fast vid när verkligheten drabbar mig.

Kall snö i

mina händer, varm tår på min kind, en smak av sälta i min mun. Rinnande blod längs med mitt bröst, ner mot marken. En spark i veka livet.

Smärta som blixtrar för mina ögon, inne, innanför mina ögon. Som genom en dimma ser jag dig, dina vackra ögon ser

mig, tittar bort,

du går. Bort från mig, bort från det som var oss, vi. En kort knyck med nacken, en rygg framför mig. Tystnad. Inga ljud inga färger. Svartvita bilder. Minnen, minnen, minnen av dig, av oss, av vi.

En tår gör inga hav

En tår gör inget hav, ändå har jag gråtit floder och mjuk sand för dig.

En damm där minnet av din beröring bor djupt nere på botten.

En

svart tjärn med en spegelblank yta, inga krusningar när vinden ger sig på mina minnen av dig, min sorg uppblandad med dy, gräs och svart blänkande jord.

En tår gör inget hav, ändå har jag skapat ett hav för dig, till dig, av dig. Allt finns där, en flod leder mig framåt mot det som komma skall. För varje årtag virvlar vattnet runt båten där sorgen styr.

En tår gör inget hav. Ändå har jag skapat ett, salt, dött. Inget liv lever under ytan, där finns bara sten och vassa klippor, smältande magma som spruckit upp ur botten. Jag ger dig ditt hav, sitter varje solnedgång och ser solen sakta krypa ner bakom ytan på ditt hav, jag sitter där varje morgon och ser solen åter stiga upp över det glänsade, glittraden havet.

En tår gör inget hav.

hur finner du ditt ljus

När finner du ljuset? Självtänkt kan jag finna det när jag minst anar att det ska dyka upp. Man kan sitta där i sitt elände och gnata på sig självtänkt för att man är en sådan ensam usling, sedan som från ingenstans, dyker det upp. Ibland som en klar blixtn som lyser upp mitt livs himmel, ibland som ett svagt gryningsljus som väcker världen och fåglarna som mjuk musik.

Ibland vara det i dagar, ibland försvinner det redan efter bara någon knapp minut, ja kanske bara en sekund. Men det finns där, mitt i allt det svarta finns ljuset. Ibland upptäcker jag att jag inte finner det eftersom jag blundar av ren vana i tron att det är svart omkring mig. Det kan vara en ren tillfällighet som gör att jag öppnar mina ögon och som gör att ljuset når mig. Då kan glädjen över att finna det överskuggas av förtvivlan över att jag kanske missat det mesta av det. Då, som genom ett trollslag blir det svart igen och jag sluter mina ögon i sorg.

Men, jag vet att det finns och ibland räcker det att bara veta att det finns så blir det bättre i bröstet.

min väg är min egen

En sån väg som du ser finner även jag. Men min väg ser annorlunda ut. Min väg är kantad av blommor i alla färger, på sidorna löper ett dike och bakom det finns en oändlig äng.

Min väg är min, bara min. Du får gå en annan väg. Du får finna dina egna blomster, dina egna färger. Men ibland, vid sällsynta tillfällen kanske våra vägar korsas. Kanske löper min smala grusväg med mittsträng av gräs din väldiga autobahn. Eller så finner våra vägar varandra i en ekskog där solen strilar mellan bladen och ekorrar skuttar från träd till träd. Kanske möts vi där för en stund.

Pratar med varandra om inget som finns att komma ihåg, ihåligheter fyllda av ren klar luft. Eller så älskar vi varandra för en stund. Låter våra hjärtan och själar slå, pulsera i takt. Men ofrånkomligt så måste du gå din väg och jag min. Ibland, vid sällsynta fall finner man en väg som går parallellt med den egna. Då kan man gå då, två ensamma människor i ljuv förening. Ibland händer det faktiskt.

Jag slutar aldrig tro på det. Inte ens när min väg är täckt av snö och snöflingor piskar ansiktet, inte när regnet väter mitt hår och vinden faller tung och hård mot bröstet. Aldrig slutar jag tro. Ibland sätter jag mig ner, ensam på vägkanten och bara tittar på de andra vägar som jag kan se. Finner nöje i att betrakta dina och våra medmänniskors slit och strävan. Man får egentligen inte sätta sig ner. Att vila är fult, att sträcka på benen, stirra på molnen eller bländas av blänkande rapsfält är att betrakta såsom lathet och bör undvikas.

Men jag sitter där ibland, väntar på dig, på att din väg ska finna min och kanske får du låna min vägkant en stund. Bara för att sätta dig ner med mig och fundera på varifrån vi kommer och vart vi skall. Jag går på min väg och väntar på dig. För jag

vet att du finns och du kan, om du känner efter riktigt ordentligt, veta att jag redan bor i ditt hjärta. Det enda som fattas är att våra vägar korsas.

ett poem för en regning eftermiddag

Tänk vad man kan ha, tänk vad man kan mista. Tänk hur många drömmar man kan väva, stora skimrande mönster som kan försvinna bara genom att tända en tändsticka. Tänk hur skört våra enkla små fattiga liv är i det stora hela. En dröm blir till en sanning och tillbaka till en dröm igen utan att man kan göra annat än att andas sig igenom det hela, blunda och föröka stilla sitt hjärtas slag.

Tänk vad man kan vilja. Tänk vad man kan få. Tänk hur många vägar man kan vandra, låta fötterna trampa i knastrande grus medan tanken flyr till andra städer, andra världar. Tänka sig att själens boning kan gå från att var varm och härlig till att bli kall och stickande.

Hur ska en enkel människa orka med vetskapen hur skör vår tillvaro är? Med hur många vapen måste vi beväpna oss för att skydda våra andar mot att bli varandras för att sedan brytas ner och kastas iväg som tomma bubblor av ingenting. Tänk vad man kan ha, tänk vad man kan mista.

hennes att äga

Jag gick till henne på natten. Lämnade barn och hem och vandrade genom snön över vägen till hennes hem. Hon hade jeans med läderremmar och hon var bedårande vacker.

Jag gick genom snön för att älska med henne. När vi var klara trampade jag på hennes bh och inägget sprack. Olja över golvet, vi lämnade en fläck i sängen som hon sedan sov på.

På vägen hem, tillbaka genom snö och iskyla och över väg visste jag att jag älskade henne men jag kunde inte förstå det. Nu har hon gått sig väg, oljefläcken är kvar på golvet men fläcken i sängen är inte min. Jag älskar henne men jag kan inte förstå det.

När kärleken flyr

Svarta tankar. En osynlig mur kring mina känslor. Svart hjärta, glödmande själ.
Droppar av eld i mitt blod smälter den isande kylan i min ande.

Svaga toner i mitt öra. En utmattad kropp, helt utan styrka. Fladdrande kärlek utan hemvist. Letar efter henne, hennes varma kropp hennes ljuva skratt. En yster glädje som rymt. Kvar finns bara jag.

Vän med hennes doft

Jag blev vän med hennes doft. Jag tog hennes ljud för givet och om natten sov jag tryggt med hennes varma kropp bredvid mig. Jag älskade utan att ge, dyrkade utan att visa och jag tänkte utan att tala.

Hennes hår strök jag i mina drömmar, hennes hand höll jag med min ande. Inget fick hon veta och inget fick hon känna. Jag svek hennes själ och hennes kärlek svalnade, frös till is. Hennes doft fattas mig, hennes kärlek saknar jag.

min kärlek till dig

Jag älskar henne. Jag kan inte hjälpa det. Den bara finns där, inne i mig. Kärleken. Jag borde kunna tänka bort längtan efter henne, jag borde kunna bortse från den varma lågan djupt inne i mitt bröst.

Kunna tänka klart. Rationellt. Men det går inget vidare. Jag bara fortsätter älska. Som om inget hänt. Som om hon vore kvar, bredvid mig. Som om hennes sömn låg bredvid min. Som om hennes kropp fortfarande tog emot mig. Jag älskar henne.

Jag kan inte annat.

allt ser jag

Där jag ligger ser jag allt

Varje sten för sten

Varje blad för blad

Varje fåra, varje nyans i ditt ansikte

Jag ser mig själv i blänken i ditt öga

Där jag ligger ser jag allt.

Varje droppe för droppe

I det hav som är vi

Allt ser jag

mitt blod åt dig

Hur länge ska du slå mig?

Hur många hugg vill du ge mig?

Jag blöder

Fryser på den kalla asfalten

Ditt ansikte i vrede

Rodnad som efter älskog

En tunn strimma rök från din röda mun

När får du nog?

Hur länge orkar du?

Sparka hårdare

Slå tyngre

Hugg djupare

Mitt blod erbjuder jag dig

Min själ har du redan

När tar du slut?

Hur många hugg vill du ge mig?

du lämnar mig mjukt

Du lämnar mig sakta

Bit för bit

Ett steg ut i världen

En fot kvar hos mig

Kvar blir din doft

Minnet av din kropp

En svag elektricitet

En stöt i taget

Jag gråter en tår i taget

En tår för dig

En tår för mig

En flod för vår kärlek

att invänta sorgen

Väntar på att det skall braka loss i mitt inre. Väntar på vågen. Försöker trigga igång sorgen genom att utsätta mig för vackra minnen. Gråten bor strax mellan halsen och bröstet, knackar på. Dunkar i pulsen. Ljuder som basuner i mina öron.

Men långt borta, inte här. Inte här där jag finns utan på andra sidan av något som jag inte vet vad det är. Händerna är iskalla, svettiga. Det är kallt runt min själ. Kallt i min ande. Kallt och vinter.

när kärleken brast

Så du lämnar mig

Ensam igen.

Hopplöst igen.

Kallt igen

Allt som det brukar, fast annorlunda

Letar, fumlär, efter sorgen

Som en klump i magen

En hård knölig vass klump i halsen

Skrika

Gråta

Andas

Andas

Andas

Vill berätta

Förstå

Vill men kan inte

Som en motorsåg i bröstet

Skär

Slipar

Blöder

Blöder

Blöder

Som en skugga i mitt sinne

Mörk

Sval

Feber, feber, feber

Leta efter mening

Roll

Känsla

Finna intet

Kärlek som blev smutsig

Ful

Kantig

Mitt jag som försvann

I en dimma

I ett dis

Inuti isen

att inte skryta, en kontaktannons

Jag vill inte skryta, men jag är en man av folket. Jag vill inte förhäva mig men jag lär av mina misstag och jag kan gå med rak rygg när du ser mig. Mitt hår är inte allt för grått och jag tänker oftast kloka tankar. Min slips är välknuten och om du inte har tänkt på det så är mina skor välputsade.

Jag är en sådan du vill se i sällskap med en högre kvinna. Ibland förfaller jag till dryckenskap, men endast i sällskap. Mitt språk är vårdat och jag finner njutning i livet.

Jag ogillar att kråma mig men min ekonomi är ordnad, du ser mig sällan orakad, endast på söndagar då jag tar mig friheten att växa vilt. Jag ogillar att skrävla men jag har ett litet lantställe där jag klipper gräset och äter sill och potatis. På vintern tänder jag en brasa och läppjar på en god cognac. Rökning ser jag som ett fördärv.

Jag vill inte vara stor i mun men mina tankar är allt som oftast rena och min skjorta är struken. Jag lämnar gärna ett bidrag till de fattiga och hemlösa. Du ser mig aldrig arg. Mitt sinne för det vackra är väl utvecklat och de höga tingen roar mig. Min humor är oklanderlig.

Jag sjunker ogärna ner till att vara ovän med någon, så ser jag heller inte farlig ut. Du får mig för en billig peng och doften av kärlek.

Billigare än så blir jag aldrig.

en sista önskan

Låt mig drunkna i det vatten som är dig. Låt mig dö i tron att du omsluter mig. Låt mig svepa mitt sista andetag i din parfym. För i varje önskan finns en förbannelse. Min önskan är dig, min förbannelse är dig. Dina bröst omsluter dig. Din rygg avslutar mig.

Din nacke är allt himlen gav mig. Din smak är mitt kött. Din kropp min önskan. Allt jag önskar är dig. Och slutnotan av allt jag önskar är dig. Någon vill att jag önskar min sista önskan. Vattnet lovar, med varje önskan kommer det en förbannelse. Min önskan är dig...

Ljug lilla blå ängel

Ljug lilla blå ängel. Ljug att jag är vacker. Ljug om din kärlek till mig. Säg att du tycker om mig. Säg att jag inte gjorde fel. Tala om för mig och världen att jag är vad du vill ha. Jag vet vad du tycker. Rätta mig. Berätta för dem att du älskar mig.

Tala om för dem, in i mitt öra, att du fortfarande är min. Orda om den föreställning du har om mig. Säg att den är blå. Säg att den väcker dig på morgonen. Säg att din kärlek till mig är den starkaste kraft du mött. Ljug lilla ängel. Tala så ljuvt om allt du ser i mig. Böj sanningen till något jag vill se.

Smält dina tankar tills de passar i mallen jag ger dig. Likt glödande metall bränner din sanning hål i min själ. Bränn lilla ängel. Bränn o smält. Ljut ljuva tankar. Forma elden till ett väsen jag kan se.

Ljug lilla ängel. Innan morgonen format vår dag. Berätta för mig om alla vackra ting du ser i mig. Förtig mitt sanna väsen. Blunda för min fulhet. Se inte mitt ansikte. Förneka min doft. Titta inte på mig, utan var i min dröm. Ljug lilla ängel. Ljug.

gråten bor i min ande

Gråten bor i min ande. Tårarna trängs bakom mina ögon men det kan bara inte komma fram. Det är som om all gråt byggs upp, väller som vågor mot den mur som mitt bröst blivit. En klump i halsen. Ständigt närvarande.

En glimt, en aning sorgsenhet i mitt öga. Om jag finge gråta, låta tårarna rinna nerför kinden, hulka, spotta. Låta ansiktet bli fult och smutsigt. Om jag fann nyckeln till min sorg, den som bor långt ner där min själ hämtar kraft. Jag är dömd att inte gråta. Att inte känna. Att bara vara.

När du går så tappar jag all kraft. Du vänder ryggen till och jag stelnar i ett leende. Väntar på att du ska vända dig om och skänka mig tanken av en slängkyss men jag får inget svar.

Medan våg efter våg anfäller mitt bröst tjippar jag efter luft, efter hopp, efter mitt liv. Gråten bor i min ande. Där, djupt bakom snår och tistlar flyter hav fram. Där bakom tunga dörrar av bråten, doftande trä finner jag skuggan av en känsla. Den fria kraften, den våldsamma sorgen som biter omkring sig, nafsar i luften, hugger av rädsla. Gråten bor i min ande.

riktiga livet

Riktiga livet, finns inom din ram. Mitt liv finns inom ditt glas. Jag når dig. Jag ser dig. Mina fingrar mot din panna. Min blick mot dina läppar. Vart är du nu? Jag är här. Ett mörkt rum. En lampa för ditt leende. En kringirrande bil mot din själ.

Hur långt når min kärlek? När den dig? Känner du mig?. Jag känner dig. Jag ser dig. Ett ansikte inom en ram. Ett finnande inom glaset. Längtan.. efter.. vad? Ett minne. En framtid. Efter dig. Längtar du. Efter ett nej. Vill. Vill inte. Kan. Kan inte. Önskar. Önskar. Önskar...

kanske... Ser ditt minne. Det som blev kvar. Du finns en framkallning framför mig. En promenad genom is. Ditt minne genom tårar. Vem gråter? Mina ögon. Vem äger min syn? Du.

Vem äger då mitt vetande? Vet vad jag vill. Drömmer vad universum Vilja. Drömmer om dig. Vilja jag? Vilken vilja? Inte min. Din? Vem bestämmer vad jag valde? Inte vet jag. Men bestämt är bestämt!

natt

Min kära.

Hoppas du inte är arg på mig. Arg för att jag tjuvar, trilskas och är lika rolig att bo ihop med som en kackerlacka. Jag vet mina brister. En del aktuella, en del tillhörande historien. Och en hel del liksom bara hängandes kvar i luften som väntades på att få återkomma.

Så, min tanke och mitt hopp om ett nyktert och trevligt nytt år har visat sig vara inte helt lätt att åstadkomma. Så jag slirar fram och tillbaka på vägen, som en herrelös bil, fram och tillbaka, hit o dit. Så jag tjuvar. Tyst, grubblande. Svår.

Men jag älskar dig lika mycket, nej mer, som på vår bröllopsdag. Då, när jag lovade dig att vara bara din och ingens annan. Jag dyrkar din doft, omfamnar mina minnen av dig när du sover på natten. Djupt och långt från mig.

Jag älskar dina ljud, dina ord, dina rörelser och din tanke. Jag vill ta, för mig, endast mig, att bruka din oskuld, din omtanke och dina rörelser. Att andas din luft, att sprida din glädje. Ditt leende roar mig, ditt skratt förtrollar mig och din sorg griper mig. Allt jag är, är du. Allt du är, är min åtrå.

Mitt hopp, min tanke min själ tränger dig. Min tanke åtrår dig. Min kropp behöver dig. Mina sinnen kräver din närvaro, utan dig dras jag sakta ner i tidens djupaste träck. Ner dit ingen når mig sjunker jag utan dig. Långt bortom tanke, handling, dröm och önskan.

Alla mina tankar, drömmar, önskningar och förhoppning landar i dig, i ditt skratt, i

dina tårar. Allt jag är, är jag för dig. För endast dug att bruka och missbruka. Ett redskap du kan ta till i livet, att fåktas med eller att smeka med. Som en vass egg på ett kallt, lent svärd.

Lova att du följer mig, vart vägen än går. Lova mig att vara mig trogen. Lova mig att vara mig kär och att hålla mig kär. För evigheters och evigheters skull, för alla de älskande som befolkat vår jord, vår rymd och vår sida av verkligheten. Lova att vara mig nära, nära. Alltid och i evighet.

Jag sukter efter din doft, din sälta, din mjukhet.

Efter ditt darrande, sakta medgivande. Längtar efter din smak, din egna, speciella formel av sött och surt. Just den verklighet som drabbade oss då, i en varm, grön glänta i en sagolik skog.

För visst är våra liv bittra. Visst är vintern sträng och mörkret kompakt.

Men i detta, som ett litet, lysande bloss finns vår kärlek. Att hållas kär av, från oss, våra nära, alla som ser oss och alla vi möter.

För jag älskar dig. Jag dyrkar dig. DU är mitt liv, min nerv, mitt hopp och min tanke. I dig fäster jag mitt liv och bjuder dig att slita mig i stycken. För om jag slits i små, bittra bitar av dig tillhör jag fortfarande skaran av hopp.

ett barn glider på asfalt

Ett barn som glider på hård asfalt.

Ljudet av bromsande däck.

Den tysta tunga doften av höst.

En telefonsignal.

Gäll.

Skriker.

Tyst ångest.

Hjärtat stannar i bröstet.

Luft, luft!!!

Vart fan är luften?

Ett barn.

Mitt barn.

Stora frågande ögon.

Mina ögon?

- Såå ja, allt blir bra.

Rädslan som flyger i strupen.

Tungan fast i gommen.

Ett skri i bröstet.

Inte skrika.

Vara stark. Jag är stark.

Eller?

Ett barn på en bår.

Stora frågande ögon.

En hulkande röst.

Min?

- Såå, allt blir bra.

Min tunga fast.

Kan inte, vill inte svara.

Vågar jag tala överhuvudtaget?

Vågar jag andas?

Vågar jag be?

En cykel.

Vriden till oigenkännlighet.

Mitt barns cykel.

Mitt liv på en bår.

Allt är helt. Allt utom själen.

Allt brutet. Allt utom själen.

En tanke på en bår.

Min tanke?

Rum som luktar sjukhus.

Rum som luktar fruktan.

Min fruktan?

En tunga i min mun.

Min tunga?

En tanke i mitt huvud.

Min tanke?

Blir allt bra?

- Såå allt blir bra.

Blir allt bra?

Aldrig mer ljuv förtröstan över att jag försvinner före mina barn.

Aldrig mer fast förvissning över att barn är odödliga.

Barnet på båren reser sig.

Min tunga lossnar med ett ljudligt ”plopp”. Hörde alla det, eller fanns det endast i mitt huvud?

- Såå, allt blir bra.

Tårar i blå ögon.

Mina ögon?

Barnets ögon är mina ögon.

Eller är de?

Vart är mina ögon?

Är barnet jag?

Är jag barnet?

Om barnet dör?

Dör jag?

Ett barn.

Ett av miljoner.

Mitt barn.

Jag?

Min tunga formar: Jag älskar dig.

Jag älskar dig.

Jag älskar dig.

- Såå allt blir bra.

Luft.

Den tysta tunga doften av höst.

Tyst lätt doft av mitt barn.

Vi andas, jag och mitt barn.

Tyst ledig doft av livet.

Liv.

Mitt liv?

Inte vet jag...

- Såå allt blir bra.

Ord formas på min tunga.

Ord med mening.

Ord som har en mening.

Ord AV mening.

Jag älskar dig.

Glöm aldrig det.

Vi andas.

- såå allt blir bra.

Mitt barn är min luft.

Min luft är mitt barn.

sprucket glas

Det är lätt för en man att vara feminist i en tid när man vet att man själv aldrig kommer påverkas om de vinner, eftersom denna vinst ligger så långt fram i tiden.”

”Är detta jag? Är det jag som irriterar mig på att dagens barn inte är artiga, som de var på min tid? Är det jag som tycker dagens ungdomar verkar avtrubbade? Är detta jag som tycker att kommunismen egentligen är en dålig ide och att moderaterna har rätt då o då? Är detta jag som är i den begynnande medelåldern? Är medelåldern egentligen en förklädd pubertet fast med reverserat förlopp?”

” Min kärlek till dig är ingalunda ren. Min åtrå är sällan fri från synd. Min kärlek är uppblandad med svett, synd och stank. Dina länder minner mig om dina kroppsvätskor. Ditt leende påminner mig om vårens dofter. Vätskans doft. Dina starka bröst jagar mig. Är du allt som livet var? Ser det kalla blodet ut som dit varma kön? Rinner ditt kön i min kropp, i min ande? Hud, avskalad från det nakna köttet. Sprickande knoppar. Du har blivit en sjukdom, livsfarlig för mitt system. Ditt avstånd växer med min lem. Min svaga lem växer på dig, genom dig. Tvätta mitt sinne. Svalka min kropp med din tänkta mun, med din tänkta tunga. Vita tänder mot min hud. Rädda min själ. Bädda min själ. Rädda själ. Rädd själ. Svala lakan. Din röst smeker min dröm. Allt förbi. Du förbi. Ren kärlek. Ren avvund. Avvund till den tänkte näste. Den som finns, men inte just nu. Som sitter, men inte nu. Du och den värme du sparar till denne man som inte är jag. Den kyla du ger mig. Ren kärlek. Smutsig tanke. Min tanke. Jag ger dig min tanke. Det

blir din tanke. Jag ger dig min kärlek. Det blir din kärlek”.

Prolog

Skulle

till att dammsuga. Du vet en sån där handling man utför när hela lägenheten är tyst och tom efter en intensiv helg. Bara för att ha något att göra. När jag skulle till att skrida till verket upptäckte jag att det skramlade i dammsugaren så jag tänkte att det kanske var dags att byta påse. När jag då gjorde så ramlade två glasskärvor ut. Det var då det brast. Det var då jag kom ihåg varför jag började dammsuga överhuvudtaget. För att dämpa tomheten i magen, huvudet och bröstet. De där två skärvorna var det enda minnet jag hade av en kärlek som försvunnit. Om jag nu slängde dem, slängde jag bort de sista handfast minnena jag hade av henne. De var resterna efter ett glas hon välte en gång.

Skärvorna låg o glänste på min diskbänk medan jag gick varv efter varv runt i min lägenhet, kämpandes mot paniken som steg i mitt bröst som tidvatten på stranden en varm sommardag. Hon är borta, hon är borta, var det enda jag kunde tänka. Jag kämpade mot tårarna som ville slå sig fram i mina ögon. Jag vägrar gråta, tänkte jag förvirrat. Varför ska jag gråta? Hon är borta och allt jag har kvar är två glasskärvor, en lampa, två tavlor och ett par nylonstrumpor i en låda. Varför kan det inte ta slut, denna smärta? Större än livet, skrattade jag hysteriskt.

Under hela helgen hade jag knappt ägnat henne en enda tanke. Nu när barnen gått hem till sina mödrar,

vännerna satt trygga i sina soffor tillsammans med sina respektive och mörkret föll borde jag vara trygg. Förbannade glasskärvor. Varför skulle de skramla ut ur min dammsugare och förstöra hela min lilla trygga värld. Jag tog mod till mig (jo det behövdes mod vill jag lova) och slängde resolut glasskärvorna i en tom mjölkförpackning. Jag tvekade en mikrosekund innan jag la förpackningen i sophinken, lyfte upp påsen och knöt ihop den. Det är bara glas tänkte jag. Bara glas. Inget annat. Inte hennes kropp eller doft. Inte hennes skratt. Inte heller hennes blick. Bara glas. När jag slängde ner påsen genom hålet i väggen utanför min dörr grät jag tyst.

Jag kommer inte ihåg första gången jag träffade henne. Hon var väl bara en timvikarie bland alla andra på sommaren. Jag var sjuksköterska sedan ett år och hon läste till undersköterska. Jag hade jobbat på samma äldreboende i nära 10 år, först som vårdbiträde och nu av bara farten. För att jag inte vågade annat. Som vanligt på sommaren var allt kaos, ingen kunde svara på en enda fråga, läkarna kändes ännu mer avlägsna och jag sprang, sprang, sprang. Lukten av gammal människa, sura blöjor och passerat kött med potatismos hängde tungt i korridorerna. Känslan av att vara en råtta i en bur var överväldigande. Känslan av att inte räkna till, av att inte vara tillräcklig. Av att inte kunna svaret på frågan. Panik över att inte kunna "enough". Jag såg ingenting. Jag såg allt. Det var först när vi stod tätt tillsammans hos en patient och jag skulle visa hur man lade om ett sår som jag såg just henne.

Men som jag såg henne. Helt plötsligt blev denna lilla, allt för unga, tös med ljust halvlångt hår, iklädd en gul skyddsrock med för långa armar, helt plötsligt blev hon.... Något! Vacker är inte rätt ord. Ena sidan av

hennes ansikte vilade mot ljuset som föll in genom fönstret, den andra sidan låg i märkligt dunkel. Visserligen kan det lika väl ha regnat den där dagen, men i mina minnen så sken solen in genom fönstret och skapade den där märkliga effekten som man bara läser om i böcker eller ser på tillrättlagade fotografier. Hennes ögon var de vackraste jag någonsin sett, i alla fall på riktigt, utan att vara retuscherade. Jag kommer ihåg att jag blev rädd. Rädd för den enorma dragning jag kände till henne. Jag minns att jag ville kyssa henne, där och då. Det var en svindlande känsla. En hysterisk tanke. Ett begär. Jag måste kyssa henne. Givetvis visste jag att jag inte kunde göra det. Hon var för ung. Nyss fyllda 18. Jag var 31 och hade två misslyckade förhållanden med tre barn som enda resultatet bakom mig. Givetvis kunde jag inte göra det. Men jag ville. Jag måste.

Som alla förstår gjorde jag det inte. Jag är inte dum, och jag var inte det då heller. Men jag var omskakad. Rädd för mig själv. Jag hade aldrig tidigare upplevt något liknande. Jag hade sannerligen inga problem med damer. Jag brukade allt för lätt få dem dit jag ville. Om det så var till min egen bädd eller bort från den. Men detta. Ren och oförfalskad passion till en liten snärta. Jag lyckades under de kommande veckorna få kontroll på mig själv. Jag lyckades så väl att jag nästan glömde bort hennes existens. Det gick bra. Ända tills den förbannade festen.

Det var den årliga höstfesten på jobbet. Jag satt tillsammans med två arbetskamrater och drack öl, sprit och taskig martini i en lägenhet innan vi åkte ner till själva huvudslaget. Jag var på grund av detta minst sagt ännu fullare än jag brukar vara på fester, vilket betyder fullständigt utslagen, redan vid ankomsten Vi ramlade ur bilen som

skjutsade oss dit. Letade efter rätt hus. Hittade ett. Vi vandrade varv efter varv runt vita väggar innan någon som tittade ut genom ett fönster och såg oss öppnade dörren. Tre små frusna män, in i värmen.. In i tamburen. O där var hon. Igen. Igen denna elektricitet.

Jag

har inga minnen från festen, bara spridda minnesfragment. Ett av de tydligaste var att jag bad henne om en puss. Inte en kyss, bara en enkel puss. Jag har hela tiden hävdatt att vi stod i en hall, men hon påstår att vi var på en toalett. Jag vet inte. Givetvis fick jag nobben. Givetvis blev jag sur. Givetvis hånglade jag med allt jag såg, som en tröstrunda till mig själv liksom. Långt efteråt har hon berättat för mig att jag skrämde henne med min framfusighet, dessutom hade hon nyss träffat en annan man. Klart hon nobbade. Klart. Rökdimmigt kök. Billig Whiskeylikör direkt ur flaskan. Tuperade, medelålders damer, Tuperade yngre damer, dansbandsmusik på stereon. Jag hatar dansmusik. Promenad runt huset för att klarna till i skallen, komma på att man inte ville vara klar i skallen. Jag ville glida runt i dimman. Jag ville... Kvällen slutade med en halvt okänd kvinna jämte mig, på mig, under mig i sängen. En taskig magkänsla av nederlag och ångest. Så jag fortsatte förtränga. O lyckades väl... sådär. Tills ett meddelande på min gästbok på hemsidan väckte mitt intresse.

Till saken hör att jag

har en egen hemsida. Inte för att jag behöver det, eller att någon någonsin läser vad som står där, eller tittar på de högkomprimerade, suddiga bilder jag lagt ut på barn, föräldrar o annat löst folk jag känner. Men jag har en för att jag kan. Så ”slutet av nittiotal” över allt. En sida i cyberrymden som andas allt för gammal framtidstro. Men denna sida förändrade mitt liv trots dess tafflighet. För på denna

hemsida har jag en gästbok där folk kan skriva synpunkter av diverse slag. Jag tror att jag nu efter 4 år har lyckats skrapa ihop 10-15 inlägg, de flesta av samma människor. Skit samma. I vilket fall som helst fick jag ett mail som förkunnade att jag fått ett nytt inlägg på sagda gästbok. Det var ett tämligen blasé inlägg, präglat av ”jag tittade bara förbi” anda. Men det var undertecknat med hennes namn och ”timjejen”. Min vana fullständigt otrogen mailade jag tillbaka till den adress som fanns inbäddad i meddelandet. Något käckt om att jag nog kom ihåg henne (fast jag låtsades vara litet osäker på de hela). Jag kommer ihåg att mitt hjärtat slog våldsamt medan jag gjorde det, som om jag tänt på en alldeles för kort stubin till en alldeles för stor nyårsraket. O där startade hela historien. Historien om hur vi uppfann kärleken. Och hur den rasade ett och ett halvt jävla år senare.

Jag

vet inte hur det hände. Det bara flöt in i mitt liv allt det där. Ett svar på ett mail blev två. Två blev 25, allt mer fyllda med tankar kring vad vi skulle göra med varandra om vi bara träffades. Ännu ej bekräftade löften. Ännu ej brutna tankar. Och helt plötsligt stod hon utanför min dörr. Vem som bestämde att hon skulle komma vet jag inte. Och inte vad vi förväntade oss av det hela. Men jag kommer mycket väl ihåg hur jag ringde runt till mina vänner under kvällen innan hon skulle komma. Jag var vettskrämd. Vad betydde detta? Vad ville hon mig. Jag drack en halv flaska vin innan jag bestämde mig för att dricka andra halvan med. Jag duschade, rakade mig, rakade mig igen. Sniffade misstänksamt mig själv i armhålan innan jag än en gång rollade mig med deodorant. HJÄLP! Hur hanterar man detta. Mina vänner bara skrockade förnöjt i luren när jag ringde för att be om råd.

Du brukar väl inte ha svårt med damer? Eller?

Nä,

visserligen inte. Men detta var ingen dam. Detta var ren passion. Detta var så nära rent stolleri jag någonsin kommit. Herregud hon var bara tonåring. Visst, jag var hysterisk. Och visst, det var bara en helt vanlig påhälsning av en arbetskamrat. Men jag var helt oklar i mina tankar. Fullständigt uppåt väggarna.

Så stod hon då där. Utanför min dörr, med de stora ögonen tittandes rakt på mig. Jag svajade litet när jag bad henne komma in.

Skärp dig, tänkte jag desperat.

Det

utväxlades en massa hej och ”så här bor jag hohoho”. Hon hade färgat det ljusa håret mörkt vilket gjorde henne ännu vackrare. Vi satt i soffan o pratade om allt som inte kunde betyda att vi var ovänner.

Skrattade ihop. Varför slutade vi med det? Ännu en gång har jag ingen aning hur det gick till men helt plötsligt kysstes vi. Vem som dröjde kvar med blicken för att ge klartecken, vem som lutade sig fram, vem som startade det hela? Ingen aning. För första gången på många år var jag nervös under en kyss. Var jag bra? Var jag ok? Var jag åtminstone inte kass? Frågorna virvlade i skallen medan jag försökte resa mig upp från den lutande position jag hade över henne där hon satt i soffan medan jag stod upp.

När jag skulle resa mig tog hon tag om

mig, som om hon inte ville släppa. Gode gud. HON ville inte släppa. Jag vinglade ut i köket och drack litet, mycket, mängder, vatten. Hon följde efter. Där i köket, lutad mot städsåpet, hasplade jag ur mig alla mina fel och brister. Som en botgöring. Jag var så rädd att missta henne att jag försökte ge henne en chans att sticka innan hon upptäckte att jag var ett svin. Trots detta kysstes vi mer. Drack vin och kysstes. Det blev inte mer den där kvällen (inte för att jag skulle ha

stoppat det om det hade burit av). Tacka gud för det. För när hon gick var jag full av vin, rusig av kärlek, och brunstig som en bergsget. Så kommer jag ihåg den kvällen. Än en gång vet jag inte om jag har rätt. Men för mig känns det rätt att den var precis på det sättet.

Hela

förloppet från inlägget på min hemsida till första kyssen tog från Juni till september. En lång tid, men ljuv. Det är när jag tänker på den tiden som jag märker hur tomt mitt liv blev utan henne. För även om jag fyller mina dagar med saker, aktiviteter och tomma, meningslösa, tankar vet jag att något fattas. Det är när jag tänker på den hösten som jag bryter ihop. För då var jag i början av något. Nu satt jag i köket på en stol, stirrandes på tv-bilagan och bara visste att jag var, inte i slutet, utan levde i efter slutet. Slutet hade redan kommit och gått. Det hade passerat mig utan att jag märkt det. Jag kan fortfarande sitta och tänka på något helt annat när jag helt plötsligt saknar den där enorma berusningen jag kände den hösten. Känna smaken av hennes hudlotion och höra ekon av hennes viskningar.

Vad gör man åt

en sådan sjuka? Biter ihop, är en man, är vuxen, fyller livet med något ogripbart annat. Rusar från intryck till intryck, allt för att slippa tänka en enda oren tanke på henne. För alla tankar är orena där i köket. Tankar laddade med minnen av älskog, synd, skratt och menlösa gräl. När jag sitter där vid köksbordet behöver jag bara lyfta blicken över mjölkglaset för att se stolen vi älskade på, se diskbänken vi älskade mot, se.... Allt det där som för mig är henne. Öppnar jag ett av de smutsvita skåpen ovanför diskbänken ser jag de pastellgröna äggkopporna hon gav mig. Jag bestämmer mig för att slänga dem. Men inte nu. Senare. När knuten i magen har lossnat. Om jag släcker taklampan,

ställer mig vid dörren till sovrummet och kisar kan jag nästan se henne. Lutad under den surrande köksfläkten. Snabba bloss på en filtercigarett. Snabba, lätta slag med cigaretten mot kanten på den vattenfyllda glasburken som jag gjort i ordning åt henne. Tock, tock tock. Om jag är så modig så jag vågar blunda ser jag henne när hon står där, naken, blossande röd om kinderna, efter att vi precis älskat tre eller fyra gånger. Tömmer jag bara huvudet på tankar hör jag hennes röst. Så därför sätter jag mig aldrig. Jag surrar mellan saker att göra. Diska, träna, promenera, umgås, arbeta, läsa, läsa, läsa. Allt för att slippa minnas, känna, se, lukta, höra.

Allt jag gör är

av ringa eller intet värde efter henne. Allt går ut på att överleva.

Timma från timma. Dag från dag. Göra, göra, göra. Bara jag gör mår jag bra. Men det räcker med tio sekunders vila för att jag ska börja grubbla.

När gick det fel? Från början? Eller efter att...? Jag fyller och fyller och fyller mina sinnen, min själ och min tanke med menlösa ting för att hindra det viktiga att få plats. Det viktiga är hon. Men det viktiga smärtar. Gör ont som den värsta cancersmärta. Jag vet inte hur jag vet detta. Vad vet jag om cancersmärta? Jag bara vet. Det finns ingen medicin mot detta. Bara göra. En andens, tankens, själens strålbehandling.

”Snälla doktorn, kan ni vara snäll och skriva ut

litet mer göra till mig. Jag hade två sekunder över igår, o då mätte jag inte bra.”

Men nog om Nu. Låt oss först gå tillsammans

samma väg hon och jag gick. Tillbaka till Då. Men var snäll och vandra med mig. För jag vågar inte gå den vägen utan henne igen. Och eftersom

hon går en annan väg nu får jag nöja mig med dig. Vill du vara snäll och gå bredvid mig och vara beredd på att hålla mig i handen när det gör för ont. Gör du det? Bra. Då går vi. Mot DÅ.

Jag var som

sagt 31 år. Vid det laget hade jag tappat tron på kärleken. Eller intalade mig själv att jag hade gjort det i alla fall. För om inte kärleken finns, om inte kärleken är något annat än utdragen kåthet, kan man ju förtrösta sig med att det sårade hjärtats smärta inte heller finns. Jag hade gjort två tappra försök. Hela paketet. Ungar, bil, semesterar vid kusten eller på landet. Resor på våren till hagar där barnen fick springa fritt medan mor och far satt och drack ljummet kaffe ur termos och pratade om ingenting. Promenader i nysnö under stjärnklar himmel där det enda man kunde höra var de egna andetagerna och ljudet från barnvagnens hjul som plöjde genom centimetertjockt snötäcke. Barn som aldrig ville sova. En kvinna som var värd all respekt i världen, som man ville respektera, som man måste respektera, eftersom hon fött fram ens barn, även om hon ständigt klagade på allt man gjorde. Även om man slutat tro på att hennes suckar i mörkret var äkta.

För helvete, jag hade till och med köpt ett rött hus på landet, stor trädgård, dubbelgarage, två bilar och parabol som var ett helvete att ställa in så att man fick in några kanaler överhuvudtaget. Hon i köket, jag i garaget. Bitterhet. Missnöje. Osämja. Gräl om pengar, prat om pengar, kamp för att dra in pengar. Utgifter. Inkomster. Ny tv. Nytt kök. Ny bil. Nya vinterdäck. Klippa gräsmatta. Rensa blomster rabatter. Gräl, gräl och mer gräl om saker man inte ens visste att man kan gräla om. Som man inte borde gräla om. Men även ett

gräl är kommunikation. Eller? Gräl som övergår till tystnad. Men även tystnad är kommunikation. Eller? Om båda parter är överens om att tystnaden är enda vettiga sättet att diskutera på. Eller?

Allt

detta hade jag gjort inte en, utan två, gånger. Lärdomen jag dragit av det hela var att det inte är någon idé att ens anstränga sig. För det slutar ändå med en ensam, spatiöst möblerad tvåa, underhåll, dåligt samvete och solitära nudelmiddagar. Varför ge sig in i det kriget igen, när man kan sitta bredvid och bara titta på medan offer faller till höger och till vänster. Varför själv ge sig in i striden, utan hjälm, utan visir och utan skyddsväst. Så jag satt. I min spatiöst möblerade tvåa, betalandes underhåll, med mitt ständigt närvarande dåliga samvete och ändlösa solitära nudelmiddagar. Jag var övertygad om att jag ville detta. Jag ville verkligen bli en gubbe i skogen. Ensam, övergiven. Givetvis var det hela bara dåligt förklätt självförakt.

Jag

levde genom tvn. Andades genom Internet och kryddade det hela med att placera min själ i min bokylla. Där kunde den inte skada mig. Jag gick i terapi för att ”finna mig själv”. Det enda resultatet jag hade sett än så länge var ett stort hål i min plånbok. Det verkar så lätt, så bra, så vuxet, när man ser det på film. Att gå i terapi. Man skall visst växa som människa. Det enda som växte hos mig var skulderna och självföraktet. En resa till den stora staden en gång i veckan. Gröna väggar. Röd fotölj. En man framför mig som lyssnar uppmärksamt. En lukt av depression i väggarna. Jag kan tillbringa 60 tickande minuter (det står en klocka i borstat stål och med vita visare, på skrivbordet snett bakom mig, som håller tiden) med att prata om mig. Bara om mig. Ibland finner jag mig sitta och stirra på mannens fotriktiga skor och fundera

på vart i helvete man köper så fula skor. Och varför man köper dem. För detta betalar jag 800 spänn plus resekostnader. Snacka om tomt liv. Känslomässig prostitution. Betala för att prata.

Självföraktet

växer. Givetvis var resorna en hemlighet. För fan, vem erkänner att man går till en prostituerad? Även om ludret är en man i fula skor och de egna handlingarna endast är att prata om sig själv. Själslig onani. När jag åker tillbaka till min tvåa är jag alltid märkligt upprymd. Jag har äntligen fattat mig själv. Svaret har kommit. Efter några timmar lägger sig ruset och en emotionell baksmälla dyker upp. Hjärnans utlösning kostar på. Svaret är tomhet.

In i detta ramlade alltså hon. 19

år. Hon bodde fortfarande hemma hos sin mor. För helvete, hon hade just gått ut ur gymnasiet. Hon ville ha barn sa hon. Inte nu, men sen. Jag deklarerade (jo, det är rätt ord, sannerligen) högtravande att jag minsann aldrig skulle ha mer barn. Hon ville någon gång (snart, tyckte jag att hon sade) flytta ihop. Jag vägrade igen. Jag hörde själv hur pompös och mässande jag blev när jag sa att hon minsann behövde bo ensam ett tag innan hon var mogen för att flytta ihop med någon och att jag minsann skulle bo ensam resten av livet.

Trots att jag

själv hörde min ton kunde jag inte hejda mig. Jag hade satt på mig skyddsvästen. Jag famlade efter hjälmen och jag letade efter visiret. Själén gömde jag undan bakom böckerna i bokhyllan. Djupt bakom. Kort sagt, jag var livrädd. För jag visste ju med en säkerhet gränsande till förbannelse att kärleken inte finns. Att det bara handlar om åtrå och möjligen trivsel med en annan människa. Håna mig inte nu. Jag vet att

jag var blind. Men vad fan. Jag visste inte bättre. Och om bara om inte fanns...

Vi träffades någon gång i veckan bara. Det var jag som insisterade på detta eftersom jag fått för mig att jag kunde hålla den värsta värken ifrån mig genom att vara fri. Det enda jag vann på detta var en ständigt närvarande längtan. Eftersom hon fortfarande bodde hemma (jösses, bara en sån sak) tillbringade vi all tid hemma hos mig. Jag hade övertaget. Trodde jag. Det är så lätt att glömma att ett förhållande inte kan byggas på övertag. Det ska byggas på att bägge personerna är likvärdiga. Men vad fan. Jag visste inte bättre. Och om bara om inte fanns...

”Dammiga tankar. Sanna tankar. Tomma andetag. Smärtor som kommer hem och hälsar på. Smärtorna sätter sig i min soffa, slänger upp fötterna på mitt nydammade bord. De bosätter sig i mitt hem. Värkande längtan. GÅ, skriker jag. Gå bort. Stick. Du är inte välkommen här. Smärtan grinar mot mig. Skrattar tyst. Jag slår mot dem med tomma händer. Längtan släntrar bort till byrån. Tar min fjärrkontroll till tvn. Jag äger längre ingenting. Smärtan och längtan är kusiner och de har bestämt att de äger mig nu. De tar sakta ifrån mig min tanke. Min själ och mina skäl. Längtan vet så väl hur jag lider. Längtan ropar på smärtan.

- Titta på honom, skrattar de.

Titta på hur han vrider sig. Som en mask på en krok. Deras skratt ekar bland mina dammiga tankar. Skramlar runt i mitt tomma bröst som vasslipade nubb.

- Hahahahah, han gick på den lätta. Deras fotsteg

har varnat mig. Men de ringde aldrig på dörren. De bara steg på.

Längtan kom först. Han gled in medan jag låg i badet. Medan jag låg o

tömde hjärtat på tankar länsade han mitt kylskåp, drack upp mina öl och min mjölk, hällde ut jorden från mina krukväxter. Sedan ringde han, med min telefon, sin bästa vän smärta. Lagom till att jag klev ut ur badrummet kom smärta in. Två oinbjudna snyltgäster. De två plågar mig till sängs. De försvinner och jag kan andas ut. Ända tills deras fader mardrömmen kliver upp ur sin grav, stinkande och mörk. Mardröm om borttappad chans.

Dammiga drömmar. Tankar som fastnat i en dåtid. Omöjliga drömmar. Otillåtna lustar. Dammiga tankar på ouppnåeliga ting. En känsla i magen. Eller är det en brist på känsla? Är smärtan ingen känsla utan en brist på sådan? Bortdomnat kön. Utan framtid eller lust till liv. Ingen medicin för det inte. Ett torkat hjärta, musvingar som slår i mitt bröst. Världen saknar min lycka. Jag saknar min värld. Dammiga värld.”

Mitt minne, ack denne svekfulle vän, talar om för mig att det dröjde tills vi älskade. Tafatta händer, trevande munnar, suckar av lycka i min beiga soffa. Hennes hand på mitt kön, min mun på hennes. En het, darrig hand innanför en behå. Frågor som inte ställdes. Svar som inte blev befrågade. Blixtlås, ångest. Knappar, oro. Vi tittade på tv, älskade och hon åkte hem. Sakta växte en förvissning fram om att hon var rätt. Henne hade jag letat efter hela mitt liv i detta kosmos. Hennes bröst på min näthinna, ett svar, djupt inne i min reptilhjärnan. Lukten av hennes andedräkt. Glupande, sugande kyssar. Att lära sig att hon var kittlig. Att inte kittla, för det innebar en spark rakt mellan magen och låret. Att lära sig att man älskade ljudet av hennes ljud. Att lära henne vad jag ville. Att lära mig vad jag ville. Att lära för livet. Tid utan slut. Tid som alltid tog slut. För fort. Jag tog slut för

fort. Allt gick för fort. Hon gick hem. För fort. Lära oss. Sakta. Vi lärde oss. Mycket. Hennes suckar kändes äkta. Mina suckar blev äkta. Suckar blev till skri. Skri växte till ren, glimmande åtrå. Oro för att grannar hörde. Stolthet om dom gjorde det.

Vi var äkta. Äkta

tid. Men nog vävdes vi samman. Utan smärta. Smärta utan konsekvens. Vi växte ihop. Allt var enkelt. Jag skrattade dagar igenom. Allt var hemligt. Ingen fick veta vad som skedde i min soffa, i min säng, på mitt golv. Alla visste, alla såg. Vi drömde om att älska långt upp i ett träd, under ett grönglänsande bladverk. Skrattade åt att möjligheten fanns. Vi talade om att älska ute, när det blev varmt, på ängar, utom andra människors insyn. När det blev vår, när det blev sommar. Min värsta mardröm var att aldrig mer få känna hennes händer på min rygg, på mitt kön, på min nacke. Att inte mer känna mig själv i henne, utanför min kropp, inne i hennes själ. Samma mardröm jag har nu. Passion. Hade jag känt det innan? Visst. Men inte så.

Detta

var sista tåget, enda förbindelsen med framtiden. Mitt hopp. En enda lång räcka av älska. Älska så mycket man kunde. Och sedan litet till. Ge njutning. Ta emot, oändlig, vällust. Krypa tillbaka i åldrarna tills man (jag var, är, man) hittar den ultimata lyckan. Kroppens svar till ett trött sinne. "Du duger." Jag dög. Jag var bäst. Jag var kung. Hon var min drottning och vi styrde världen. Över krig, fred, svält, hunger, mättnad. Över hav, land och den enklaste bäck. Fåglarna i skyn löd vår minsta vink. Masken i jorden kröp upp på vår befallning. Hon var vacker och jag var stark. Världar rämnade. Vi hade redan börjat rämna. Men det visste inte vi som tur var. Om vi, om jag, om hon, vetat? Hade vi slutat älska, dragit isär gardinerna, dragit upp

persiennerna, sagt adjö och slutat? Jag tror inte det. Men vad vet jag?
Inte mer än att jag längtar tillbaka till då nu.

Låt mig

förklara vissa saker för dig. För att göra vår gemensamma vandring
förståelig för dig. Nyckeltankar, grundläggande idéer. Saker som är ett
enda stort därför, för att svara på de stora varför. Jag är en gammal
själ, med gamla tankar. Jag tror på tvåsamhet. Mina drömmar leder på
samma stig till samma mål. Tanken på att dela sitt liv med samma
människa. I min barndom, då när jag var barn, jag har varit barn, levde
man ihop. I min värld. Skilsmässan var ett undantag. Normen berättade
för den unge pojke som var jag att man ger inte upp. Även om man är
olycklig kämpar man. Som vuxen har jag burit med mig detta. En tanke
har ingen koppling till en känsla, om man inte vill. Mina vuxna tankar,
som är moderna, berättar för mig att människan har allt för kort tid på
sig för att slösa livet på fel människor, känslan, som är urgammal, talar
ett helt annat språk.

Känslan berättar för mig att ett slut är

ett misslyckande. Att uppbrottet är en synd, ett brott, mot min
framtida ro. Ro grundad på tro. Jag tittar mig omkring och ser lyckliga
gamla par, de har bott 40, 50, 60 år ihop. Gnat med glimt i ögat.
Gemensamma minnen av diffusa gräl med hemvist 40 år tillbaka.
Förlåtelse intill döden. Att då växa upp till en man som ständigt
bryter upp, ihop, är ett misslyckande. Jag undrar vart denna nya tidens
maxim kommer från. Vi ger upp vid första grälet, första gången vi
tycker olika. Vad förväntar sig den moderna människan? Att hitta en
medlöpare? Någon som alltid är strängt ihopkopplad till de egna
tankarna och det egna sinnet. ”Du tycker inte som jag, därför är du
inte värd min tid”. När blev diskussion ett fel? När blev oliktankande

ett hot? Vi har slutat kämpa. Om dagens parliv vore en sport skulle vi sluta med inga vinnare, bara en enda lång resultatabell fylld med 0-0 matcher. Ingen målskillnad, inga löptider. Ingen vinner, ingen förlorar, men ingen avancerar. I en tid där den heliga soloprestationen i alla lägen ses som den starkaste är vi märkligt fixerade på gruppprincipen. Kärlekens kommunism. Kärlek som religion. Har icke du kärlek skall icke heller jag ha det.

Har jag fel? Troligen. Vi ger upp. Vi skyller uppbrott och gräl på ”den grå vardagen” utan att förstå eller erkänna att livet är vardag. När vi sitter där tillsammans framför tvn drömmer vi alla om att göra något annat, med någon annan. Något och någon som fyller oss med helg, med fest, med känslan av att vara nykär. Vi skyller den grå vardagen på vår partner. För det var ju den personen som fick oss att lyft från livets tristess en gång i tiden. Så den malande känslan av tomhet i bröstet måste ju bero på att den andra personen har misslyckats med att lyfta upp en själ permanent. ”Vi gör aldrig något ihop.” Smaka på den. Känns den igen? Jag tror det va. I en tid när det egna ansvaret hyllas har vi fullständigt glömt bort det egna ansvaret för oss själva. Ansvar handlar om pengar, om prestige, om utseende. Kärleken skall någon annan, någon vi inte träffat än, lösa.

Så vi säger till varandra ”jag måste få vara egoist, vi gör aldrig något ihop, bara sitter kväll efter kväll framför tvn”. Därför bryter vi upp i egoismens anda, bara för att sluta, ensam, framför tvn kväll efter kväll. Men nu sitter vi ensamma framför ett fönster mot yttervärlden. Och i dessa dagar är det mer värt än att sitta tillsammans. Vi sprang, vi bråkade, vi grät, över ett mål. Ett mål som ligger precis där vi var. Att få har

tråkigt utan att kunna skylla på någon utanför en själv. Så letar vi efter nästa kick, ger oss in i ekorrhjulet igen. Och där är där jag tappar känslotråden. För varför kämpar vi så envist för att få titta på tv, när vi redan gör det? Min tanke förstår, men min känsla bromsar, trilskas, bråkar med mig. Varför? Att kämpa för att få göra saker ensam eftersom man är missnöjd med att göra saker ensam? När man i hålen, mellan allt detta, kan vara två? Hur kommer det dig att moderna människor, bildade, med hela människans historia tillgänglig, kan vara så urbota dum att vi fortfarande hoppas på att vi skall kunna känna livslång berusning.

För min inre bild ser jag på kärleken som ett fint vin, där vi alla inser att dricker du det varje vaken timma så är det fortfarande en alkoholist du är, oavsett priset på flaskan. Men om du njuter det med måtta, med tider av vatten emellan, drabbas du av berusningens himmelska ro, inte ständigt med då och då. Så varför söker vi ständigt nya flaskor, ständigt nya årgångar? Långt innan vi druckit hela flaskan, ibland innan vi njutit första glaset. ”Kärlekolism”, är det ett ord tro? När jag var ung, yngre var uttrycket ”gräset är alltid grönare på andra sidan” ett negativt laddat axiom. Man använde det för att förklara att man har det så bra man kan ha det i nuet och att jakten på det ouppnåeliga andra var menlös och resultatlös. Nu, helt plötsligt är det en sanning som skall, bör, måste följas. Hjärnan kokar över sa någon på tv just. O jag vet hur d kan vara. För mycket intryck, för mycket uttryck , för mycket feltryck, för mycket... Grannen över vars barn skriker, grannarna under som älskar, grannen jämte skriker på tyska och hostar, hostar, hostar. Inget hjälper. Knaster i huvet. Tankar som dansar.

Blå moln som fladdrare förbi. Mardrömmar i

hjärtat. O vad gör man då? Bryter upp. Givetvis. Från någon som vet vem som sitter bakom varje bokstav. En som roar, oroar. Som bevekar ens sinne för det passande. Ett sakta, tyst, hulkande skri på befrielse. Typ. Bekräfta min ensamhet. Knackande tangenter i tysta rum. Den ultimata förnedringen. ”han har mist allt, även sitt förstånd” Jorå. Visst har han det. Inget vaktar längre förnuftets krypta. Vägen till dårskap är ren, fri, luften är klar. Molnen svävade bort mot norr. Eller var det söder? Skit samma. Borta är de i alla fall. Fåglar simmar i havets djup och fiskar vandrar på gatorna. Tröttheten regerar och missnöjet segrar i slag efter slag. Vad göra? Varför göra? Göra vad? Ett misslyckande som sker gång på gång är det en slump eller ett öde? En tanke som halkar, är den fallen eller förfallen? Sitter vi tryggt på tillvaron eller är allt bara en skuld att betala? Är sömnen en illusion om tanken, om att ställa tankar bredvid, jämte, i ett annat rum. MÅSTE SOVA. MÅSTE ÄLSKA. MÅSTE... Se där, det var en nyckel till mina tårar

ett snabbt bloss

Hur mår du egentligen frågar du? En snabb blick från sidan och en bekymrad uppsyn. Bra säger jag lätt, en lögn bland alla andra lögner jag sprider kring mig likt gödsel på en åker där mitt oförstånd växer.

Kan jag hjälpa dig? Du lägger huvudet på sned och de smaragdgröna ögonen kisar på mig, fulla av undran och tvivel. Men ingen kan hjälpa mig, jag är bortom all hjälp, bortom all kontroll.

Jag löper amok i mitt sinne, långt in bland hjärnans vindlingar dör jag sakta men säkert, ett smutsigt, sörjigt döende som inte kan hejdas, inte stoppas. För varje dag faller jag lite längre ner, lite fortare, lite allt mer säkert.

Du rycker på axlarna, vänder den perfekta ryggen mot mig och går din väg, inte alls långt, bara till kökslådan där dina cigaretter ligger. Du tänder en låga med din magiska eldlåda, ett under för tusen år sedan men en helt vanlig tändare i våra dagar.

Snabba, nästan nervösa, bloss under köksfläkten. Du funderar på något, säger du. Nä, svarar jag, kort, snabbt, för snabbt.

Hur kom vi hit? Vart tog kärleken vägen, den magiska kontakt vi hade när våra tankar vandrade samma vägar, när våra ord flätades samman till en vacker väv av drömmar och känslor. Jag känner hur du sakta men säkert försvinner från mig, bort till något, någon som jag inte känner, inte kan placera.

Själv faller jag lite för varje sekund, ner, ner bort mot något som jag inte vill veta vad det är.

Är det så här när kärleken dör? Måste det vara så tomt, så utan hopp eller känsla?

då för länge sedan

Jag saknar den tiden. På den tiden ditt hår var skimrande rött. Du skrattade ofta. Åt mig, med mig. Vi vaknade i din smala bäddsoffa o älskade innan någon av oss riktigt vaknat ordentligt. Ibland gick vi ut i världen och visade upp oss. Jag var så stolt. Så stolt över att gå bredvid dig. Din vackra profil. Dina rena drag. Din stolta hållning.

De

långa, slanka benen och den perfekta stjärten. Du var det vackraste jag sett och jag kunde inte förstå vad du såg hos mig.

Du vet, en gång gick vi på skogspromenad. Jag försökte vända upp o ner på dig men jag var för klen. Jag tappade dig rakt där på det hårda, kalla gruset. Jag kommer inte ihåg om du blev arg eller inte. Bara att jag blev så rädd för att ha skadat dig.

Kommer du ihåg gläntan vid dina föräldrars hus? Du kokade kaffe, packade en korg och tog mig i handen.

Den stora stenen som fanns där. Du lekte visst där som barn. Vi älskade där. Ett tåg åkte förbi precis när du fått på dig kläderna. Jag var så lycklig jag trodde jag skulle sprängas.

En gång hade du på dig en kort kjol när vi skulle gå på fest tillsammans. Dina ben i skimrande

nylon. Höga klackar. Skottsrutig var kjolen. Herregud. Jag åtrår fortfarande den bilden av dig. Jag var osäker på vad jag kände. Lust eller svartsjuka. Lystnad o stolthet för att du var min, svartsjuka för att andra män fick se dig sån.

När vi kom hem till din lilla etta älskade vi. Jag hann endast få av dig strumporna. Allt annat var på. Jag sköt undan dina trosor och trängde in. Lycka.

Alla mina minnen av vad du gav mig är lyckliga. De flesta minnen jag har av vad jag gav dig är svarta. Hade jag vetat. Kunde jag veta. Allt kunde vara annorlunda.

att lura sig själv

Jag tittade upp på Matti där han satt på sin stol vid sin dator tvärsöver vårt gemensamma skrivbord

-

Fasen, kan du tänka dig något värre än att krocka med bilen när man petar näsan? Du vet, dö med pekfingret uppkört i hjärnan, bara det är ju en anledning att inte peta näsan på andra ställen än på toaletten.

-

Ja det skulle väl vara att få hjärtattack medan man onanerar. Ingen vacker syn att bli hittade i det läget när rigor mortis trätt in.

- Jo, men att ha stånd är ju som att drabbas av döden en smula, även om det bara är en liten del av en som har hunnit stelna.

- Liten, prata för dig själv.

Vi

skrattade så vi kiknade. En bra sak med att ha en bästa vän är att man kan få vädra alla sina sjuka, konstiga tankar ibland. Att man kan få vara sig själv och inte nått annat.

- Nä nu tycker jag att vi drar och äter så jag medan skrattet sakta sjönk undan.

- Jo det är sant, mat för en vit man.

- Som?

- Tja, cowboybönor och korv, så har vi något att göra i eftermiddag med, log Matti.

Vi

gick in i hissen och åkte upp till personalrestaurangen. Ännu en arbetsdag, ännu en lunch, ännu en stund att glömma sig själv i depressionens tidevarv. Medan vi gick i den grönmålade korridoren frågade Matti så där i förbifarten,

- Hur gick det förresten i går när du ringde henne?
- Fan, måste du sabba min dag nu idag ingen, svarade jag med en låtsat nonchalant ton.
- Nä, men ärligt, hur gick det.

Jag

funderade i några sekunder på att svara ärligt, men jag kände att jag inte orkade med att fasaden sprack ens en sekund, att stanken från min ångest skulle sippra ut ens genom en hårfin spricka i min mask.

—

Vad sägs om att helt enkelt koncentrera oss på ett riktigt problem, som varför det skall vara så förbannat svårt att köra snabbare på motorcykel madness?

Som vanligt, av gammal vana duckade jag.

Som att jag inte tog vår vänskap på allvar. För vem skall man öppna sig för om man inte ens själv vågar titta efter? Vi kom in matsalen. Nu började den rituella hälsningproceduren. Hannarna som är i i topp först. Chefen, chefens lilla spingpojke. Sen honorna i topp. Löneassistenten, löneassistenten lilla springflicka. Efter det kanslipersonal. Sen en kort nick till kollegorna vid vårt bord.

Man

hämtar sin tallrik med lasagne, skojar lite med serveringspersonalen. Plockar till sig lite sallad, för skoj skull, bestick, glas. Går till sitt bord, sin plats. Samma prat som alltid. Lite ditten, ännu mer datten. Lite barn, lite förkylning. Den där rubriken som alla åkt förbi på förmiddagen. "Vårdslöshet i samtal", finns det? Vi sitter där och delar på ett enda stort "inget". Som om vi känner varandra.

Fast

det gör vi såklart inte. Vi delar yrke och arbetsplats. Resten är ett enda stort inget. Nån super, nån är homosexuell, någon är kär i någon annan vid bordet. Rent statistiskt måste det vara så. Jag vet att jag inte är homosexuell. Den frågan redde jag ut redan i 15 års åldern när jag försökte onanera till tankar på män. Det gick inte alls. Kan jag vare fyllo? Mycket troligt. Tänk om bara alla här, Matti inräknat, visste hur jag håller i mig. Eller är jag kär i någon. Nä, inte vad jag vet. Ingen här. Ingen nu. Fast jag duckar. Fan är Matti homosexuell? Är det ens möjligt. Inte för att jag har någon homofobi. Men, vi har ju delat bastu. Det vore, liksom elakt att vara homosexuell och samtidigt låtsas som inget. Sånt vill man ju veta. Eller?

Att gå förbi

affären efter jobbet är enkelt. Jag behöver inte gå någon omväg alls utan ICA handeln ligger på vägen hem. Bara två öl. Eller fan, lite mjölk. Och ett sexpack. Och en till. Som lite färdkost. Oj, blev det så dyrt? Igen. Men jag skulle ju bara, ja vad skulle jag? Köpa en öl. Eller två. På vägen, bakom kullen uppe i dungen precis bakom affären tar jag den första ölen. Liksom som en belöning för att jag är så duktig eftersom jag går hem och inte tar bilen fram och tillbaka till jobbet. Eller för att jag jobbat bra i dag. Eller för att jag är lite törstig. Eller för att jag, tja, vad fan som helst egentligen.

Den

första drar jag i ett enda drag. Den andra öppnar jag i väntan på att den första skall göra sitt jobb. Fan det är ju bara folköl. En man förtjänar en folköl efter jobbet. Sen kommer den där goa, avlägsna känslan. Som om själen fylls med bommul. Alla hårda hörn förvandlas till mjuka, sköna hållplatser. Liksom inte mina platser. Jag är skön. Mjuk. Som en varm go gubbe. Allt det där avlägsna rinner av mig. Som om det inte finns där, innanför mig. Det är ju bara folköl. När andra ölen är färdig tar jag vägen förbi fritids. En läkerol i munnen, lagom pratig, lagom skön. Hämtar barnet. Min arvinge. Min fortsättning. Mitt liv efter döden. Vi går hemåt, nerför backen, förbi busshållplatsen. Vem fasen åker buss egentligen? Man måste ju vara helt desperat för att åka buss. Eller? Vi skrattar oss hemåt, min son och jag. Min älskade son som jag aldrig skulle göra illa. Jag snubblar till. Gör cirkus av det. Sonen skrattar så han kiknar.

- Du är rolig du pappa, säger han

Jo

jag är väl det. Roligt. Tänk om jag fått ha en pappa som mig. Som snubblar och skrattar. Inte en far som bara snubblade. Som luktade tobak och brännvin och gamla kalsonger. Som gjorde bort sig på bussen när jag åkte från skolan. Gapade berusat.

– Är inte det din farsa, frågade kompisarna?

– nej för helvete, så klart det inte är, svarade jag.

En

far som jag, det är vad varje barn behöver. Snäll, mild, glad. Inte som de dagarna jag hämtat sonen utan att tagit vägen förbi ICA. Då när pengarna har varit slut. Eller jag helt enkelt bara gått förbi, för det kan vara så enkelt ibland. Dom dagarna går vi hemåt i tysthet. Pojken pratar då och då.

– är du trött pappa?

– Jo, jag är nog det.

Vi

går fort, nästan springande. Som om det regnade. Eller en kall vind tjöt kring våra öron. Men vi går mestadels i tysthet. Som i skuld. Jag över att jag är, blivit, min fader och sonen över att han är min son. Väl hemma sätter sonen på datorn. Vare sig jag gått förbi ICA eller inte så sätter han på datorn. Har jag två öl innanför västen öppnar jag en ny, i köket. Sätter mig i soffan och sätter på tvn.

Gick jag

inte förbi ICA den dagen sätter jag bara på tvn. Två män, av olika kaliber men samma av samma gren, stirrar på varsin skärm. Som hypnotiserade av det som rör sig i synfältet. Nu är vi tysta. Tänker bra tankar, hela tankar. Som om vi nådde varandra. Men jag har satt mig själv under en huv av tankar. De kokar och tumlas i mitt huvud. För att döva tanken tar jag en öl till. Inne på toaletten. Man vill ju inte att pojken skall börja undra. Kanske börja skämmas. Som mitt liv, som blivit till en evig skam. Vi gör mat. Tillsammans. Jag fräser köttfärsen medan han skalar en lök. Vi gråter båda två. Man gör det av lök. Det är skönt att vi skall äta lök idag. Som att ha ett alibi. Även en man gråter av lök.

Blanda till saft. Ett glas jordgubbssaft
till sonen. Den fjärde ölen till mig. Fan bara tre kvar. Klockan är
bara 17.48. Vi äter. Tyst. Båda med en Kalle Anka pocket framför sig.
Sonen tar flera gånger av saften. Jag fyller inte på mitt glas alls. In
i diskmaskinen. Tallrik, glas, kastrull. Den heliga treenigheten. Låtom
oss dyrka vår föda, liksom vårt folk gör varje dag. Låtom oss falla in
i psalmen.

Lite tv, för pojken ett snabbt bad. In i pyjamas,
ner i säng. Bara en kvar. En enda burk, längst in i skafferiet, bakom
den allt för gamla potatisen. Sonen sover. Jag tar den sista ölen.
Lägger mig. Fort så att ölen fortfarande brusar i mitt bakhuvud. Somnar.

doften av snö

Allt jag är kommer från dig. Doften av snö, smaken av salt. Mjuka läppar mot min hals, spröda hårstrån i min hand. En känsla av en puls mot min hand, ditt hjärta i min ande. Knoppande blad, strilande vatten, varmt och mjukt mot min rygg. En varm kyla som ger mig det själen kräver. Men stopp. Det är över nu. Du får kliva tillbaka, ta ett steg, två, tillbaka.

Spriten i mitt glas är snart slut. Dimman växer mig över huvudet. En känsla som kommer smygande, då slutar jag tänka. Morgonen växer utanför mitt ensamma fönster och det kalla viker för dagens värme. Men du bor i hålet där mitt blod läcker ut, sakta men stadigt pumpande. En skyddsväst skyddar mig men jag förblöder ihjäl. Med din smak på min tunga och ditt ansikte för mina ögon.

Jag tändar ännu en cigarett. Håller upp lite mer död i mitt glas. Super in allt av rök och vinter kan jag få. Ditt mobilnummer har blivit obegripligt för mig. Jag gråter för det som var vi, det som fanns.

Du var mitt allt, mitt liv och min anledning att stanna kvar. Nu har jag bara kvar en rad med isiga dagar, som fast i det som gjorde mig till det jag är. Kraften i min kärlek är slut. Den har slagit sig sönder och samman mot dig.

ingen riktig karl

Jag har inget av det som gör en karl. Jag är kort, fet och feg. Jag skulle vilja skära bort allt det som gör mig till den löjliga figur jag är. Vara klok, sett världen och gjort karriär. Men hela mitt liv har pekat mot detta. En soffa, ett bord. En dator, texter som verkligen inte spelar någon som helst roll för någon.

Jag är kass på det mesta men kan lite av allt. Den enda varelse som är nöjd med mig är min katt. Hon lägger sig bredvid mig på natten och spinner i mitt öra. Hon har inga mer krav än att få mat och lite närhet. Mer kan jag inte erbjuda någon.

Jag har inget av det som gör en karl. Jag är kobent och finmig. Jag skulle vilja ta bort allt det som gör mig till den clown jag representerar. Kommer du att älska mig då? Om jag bara resar mig upp ur skiten, tar tre steg ut i livet och omfamnar dig? Om jag lovar att försvara dig mot allt ont och smeker din rygg tills du somnar.

Jag har ingen som helt koll på nått. Ytterst få har tyckt om mig, men många har dunkat mig i ryggen och bett mig fortsätta roa dem. Men det är ju inte jag. Det är någon annan. Nån jag inte känner som tar över. Nån med snabb tunga och ett rungande skratt. Mer kan jag inte erbjuda någon.

Jag har inget av det som gör en karl. Jag är tunnhårig och luktar rök och öl och smutsiga kalsonger. Jag skulle vilja duscha bort allt det som stinker men det sitter i mig, inuti min själ.

Ville du köpa mig om jag doftade gott?

leken som allvar

Min lilla Chips, min katt, är på lekhumör. Hon sitter på fönsterbrädan och leker med blommorna och gardinerna. Helt inne i sin lek är hon. Som om världen slutat existera. Jag önskar jag kunde finna samma frid i en sån enkel sak som att tvätta mig och leka med en död växt.

Men jag jagar ständigt lyckan. Som i en feberhet vandring över en stekhet öken på jakt efter vatten. Livet blir en enda lång plåga där man endast finner nöje inuti en kvinna eller i ett glas. Så, jag röker och dricker och runkar. Vad annars kan man göra när revolten nummer 9 är långt borta.

Men katten leker, helt omedveten om att jag betraktar henne. För i hennes liv verkar det som bara nuet existerar och är det inte så vi alla vill leva våra liv? Just i nuet, utan bekymmer om det som var eller det som komma skall. Utan en tanke på restskatt eller dyra julklappar. Bara leka med en gardin.

Kanske är det en doft av himlen?

silvergrönt gräs

Lägg dig här bredvid mig under den mäktiga granen på varm mull och gammal jord. Titta med mig upp mot allt det gröna och det blå som vi kan skymta genom barrens konungarrike. Känner du min puls? Ser du hur mina pupiller vidgas när jag ser på dig, för att mina ögon ska kunna insupa allt det som jag ser. Stanna bredvid. Somn, om så bara för en sekund, så att jag kan smeka din kropp, ditt ansikte med mitt inre sinne. Du är allt jag vill ha. Kvar.

Lägg dig här bredvid mig vid stranden. Låt solen smeka din mage. Kisa mot mig på det där oemotståndliga sättet som alltid får mig att må sådär bra. Som en tv-kvinna i motljus. Blöt ner dina fötter i sjön, skratta dig in i mig själ. Du är min och jag är din. För evigt.

Kärleken brinner i oss utan att sveda våra själar. Det skall vara du och jag tills den dagen vi slutar andas, sluter våra ögon och möts igen.

Det du ger mig kan ingen annan ge. Det finns ord för att förklara det hela. Unikt. Men ord räcker inte till för oss. Jag kräver din kropp, du behagar min. Våra ögons färger blandas till nya, okända färger. Våra munnar möts, tysta läppar, hungriga tungor. En kär lek. Din hud under mina fingrar, ditt salt på min kropp. Du är den drog jag så länge sökt.

Låt mig gå ner på knä, lova min kärlek, min trohet. Allt det som gör mig speciellt är ditt. Gör vad du vill med det.

Lägg dig här bredvid mig på gräset. Titta upp på molnen som format sig endast för att behaga oss. Låt din själv vandra bort, in mot min, in i min. Låt oss andas tillsammans och finna ord som inte tidigare fanns.

En dom är fälld över oss. Obotlig kärlek utan skada. Som en själens kondom. Låt dina vackra tår gripa tag i gräset, låt dina fötter fläckas av det silvergröna gräset. Dagg i ditt fotvalv, mig i ditt kön. Vi skall alltid leva, döden når oss inte. Låt oss dricka ur livets vinbutelj tills vi faller samman tillsammans i en hög av armar och ben och munnar.

För dig är jag född. För dig glömmet jag mina svagheter, mina tillkortakommanden och allt det som förmörkar min sol. Jag växte upp på en äng, fylld av gömda stenar och skatter för dig. En grusgrop att skjuta pil i, på. En barndom i väntan på dig, en ungdom när jag lärde mig att lära mig att älska dig. En fantasi om dig, utan bild eller tanke. Men jag visste att du fanns där ute. Nu har jag funnit dig och jag släpper dig inte...

Dina andetag

Jag tänkte inte ta ett steg utan dig. Jag var 14 och alla slog på mig. Jag var lovligt bytte men du kysste mig med tungan och kramade min ande. Du gav mig en chans att leva, att andas. Du kom klockan 16 och lade dig bredvid mig i min pojkrumssäng. Lade en arm om min rygg och viskade löften i mitt öra. Jag smekte dina bröst, kysste din hals. Din hand rörde det som var jag. Ingen kunde nå mig. Det lovlige bytet var bortom alla ord och alla nävar.

Dina långa ben runt mina höfter. Dina långa naglar på min rygg. Din hungriga mun. 200 hjärtslag från mig, i mig, på mig, över mig, under mig. Snabba andetag. Snabba rörelser. Ett allt för snabbt slut.

Snö utanför mitt fönster men din värme nära, nära mig. Ditt namn var de vilda djurens och jaktens gudinna.

Men så klart, som all ung kärlek tog vår slut. I fylla och vrede skildes vi åt. Som torra blomster smulades vi sönder och samman, försvann i tidens vatten och nu finns bara ett minne av mjuka läppar och långa ben kvar. 200000 hjärtslag från varandra. I samma stad men långt, långt bort. Egna barn, egna drömmar.

Men jag kommer aldrig att glömma dina andetag mot min hals när du sov.

till polare c

Kommer du ihåg? Hur vi slogs mot en hel stad, mot en hel värld. Vi var tre, världen var oändlig. Kalla kängor mot snön, snabba ben i solen. Svarta kläder, märkliga frisyrer. En tid då vi ägde vår värld. Då när vi stal allt vi behövde och brände upp resten. När vi sniffade tippex och drack billigt rödvin. Hur vi var oförstående till döden och vi trodde på alla livets möjligheter.

Kommer du ihåg? Hur vi älskade samma kvinna. Gång på gång. Hur vi gömde oss i källarförråd och vindar eller skogar med tallar och granar att huka under.

Hur vi vandrade staden runt på jakt efter äventyr. En moped, en cykel. Tunga steg på morgonar när solen låg under horisonten och värmen lockade.

Hur vi vägrade se problemen och slog ner på alla som ville krossa vår dröm.

En cykelkedja i en hand på en buss. En flaska som krossas mot en värnlös skalle. Du stod emot mina utbrott. Du stod med din rygg rak inför mig och jag bugar mig för det. Vi levde som dagen ville och

dagen blev som vi tänkte. Sova när man är trött, vaka när själen kräver det.

Du min bästa vän. Min allra käre vän.

Då, innan ångesten tog sitt tag i oss. När våra droger var frihet och alkohol. Långt innan alla piller och pulver. Långt innan sura magar, fettvalkar och en meningslös tid. För visst var vi bäst? Visst så ägde vi världen ett litet tag?

För inte kan jag ha så fel? Nu äger vi inget. Vi är fattiga och menlösa och på väg att bli gamla. Men då min vän.

Då...

att få stryk av en bög

Det blinkar till. Minnet av dig och dina vänner. Ni som slog mot mina hårda tänder. Du lever, någonstans där ute. I världen. Jag lever här. Drömmer om dig var natt, hur du tryckte upp mig mot väggen. Hånskrattade åt mig och det jag ville vara. Hur du slog, slog, slog mot min skalle, mot mitt bröst, mot min magen. Din väns fot i min rygg.

Hur ni ägde världen och jag var er slav. Jag var inte som du, som ni. Men du var heller inte det du ville vara. Det vet jag nu. Nu inser du att det är så ditt liv ser ut. Ni drog i mitt hår, sparkade på mig, spottade åt mig, hånade allt det som jag stod för.

Men jag var jag, en stolt individ. Du var offer för vad du trodde alla förväntade sig av dig. Det var dig det var synd om, inte mig.

Nu har du kommit ur din garderob. Vågar vara den du redan då var. Din vän är död och begravnen, ett offer för sitt eget liv. Men det hade varit skönt att veta allt det där redan då. Det hade varit lättare att känna smaken av blod i munnen efter att ni slagit mig.

Så mycket lättare.

ensambarn

Jag är ensam barn. Ett ensamt barn. Eget rum, egna leksaker. Egen ånget. Inget att dela mina minnen med. Fick du nog av att din bror tog din tid? Jag hade all tid i världen. Min egen tid. Därför har jag blivit som jag är. Ensamvarg.

Det är bara ett ord. Som någon hittat på. Alla vargar är ensamma innan de funnit någon att dela tid med. Jag är ingen varg. Jag är en människa. Som du och din syster. Som du och din bror. Som du och din mamma och pappa.

Kan du slå lite hårdare på mig, du kära liv? Vart vill du rikta din vrede när du är klar med mig? Som ensamt barn lär man sig snabbt att slå snabbare än andra. Fortare, hårdare. För det finns ingen att luta sig mot. Ingen att viska hemligheter till på natten. Det är så det ska vara. Det är så vi vill att livet ska vara. Att lära sig gå som en karl.

Men, jag går som en katt. Smygande, mellan livets stolsben. Drar mig för att stöta mot dig. Vill inte störa dig fast jag vill ta all plats som du kan finna. Vill ta upp all din luft, dina lungor, för det är min natur. Att ta över. Jag är ensamt barn.

En tragisk figur i livets stora spektakel. Visst avundas du mig?

Rätten att skydda dig

Ditt liv in mina händer. Jag räddar allt som är du och dina drömmar. Jag räddar ditt liv. Du är min himmel, du är mitt hopp. Din nakna kropp skyddar jag mot vassa piler och vinande skott. Jag lovar dig min slösaktiga tillvaro. Om du var här i min dag skulle jag ge dig allt som jag har.

När du är nära är jag en kung. En Don Quixote, ständigt beredd att slåss mot dina väderkvarnar. Din själ i min tanke. Alltid på dig min vän. Min kära kvinna. Alltid på dig.

Jag är din sköld mot livet. Jag är din vakt mot tillvaro. Jag är allt du drömt om, allt du önskat dig. Allt du vill ha, allt du vill vara. Med. Ditt hopp och ditt trots, din tanke och ditt mörker.

Den ljusa solen i ditt ansikte och den leende månen mot dina läppar. Jag är bara en av millioner som vill ha min plats. Men jag äger den.

en annan kvinna

När jag ligger ensam tänker jag på dig. Under täcken och över lakan, bland kuddar och svett så vakar jag dig till sömns. En tanke på dig och en annan på mat. Ute viner vinden runt knuten och jag kurar ner mig, bredvid katten och tomma ölburkar.

Det kan vara så att jag tänker på ett snett och vint sätt. Kanske är du inte värd mina tankar. Kanske borde jag tänka på en annan kvinna. En vackrare. Med jämnare hud, fastare rumpa, fastare bröst. Kanske är du fel, fel, fel.

Men det är fortfarande så att jag tänker på dig när jag strax ska somna. Min belöning är alla minnen jag har av dig. Inget annat. Borstar mina tänder och spottar ur mig smaken av dig. Ett kontokort som är övertrasserat. Du bleknar allt som dagarna går. En passus i mitt liv.

En tillfällighet som drabbade mig som en jättdävning. Kanske är du inte värd mina tankar. Kanske borde jag tänka på en annan kvinna.

lördag

Mjök. Ost. En sexpack öl. Kalvkorv. Makaroner. Socker. Margarin. En korg full med allt det vi inte behöver men lever för. Chips, dipp och gräddfil. En risifruitti i farten.

Godis till barnen. Ketchup. En kö som

aldrig vill ta slut. Köra kortet genom maskinen. En gång, två gånger.

En kod som bara jag vet om. Kassar, påsar. packa, packa, packa.

Bära hem. Plocka upp. Dricka en öl, ta ett chips. Blanda dipp, koka pasta.

Kolhydrater och fett. Ost på det hela. Rött blod ur en Felixflaska blandat med allt det andra. En grogg åt pappa, cola åt barnen. Tv. En film. Vi är vakna. Väntar. På att sömnen ska överfalla oss. Somnar på golvet till Sinatra. Men.

Jag kan ha fel.

När verkligheten krossar dig

När verkligheten slår dig rakt i veka livet. När du finner att dina armar domnar. När magen knyter sig och strupen snör ihop sig. Det är då du vet att du lever. Allt det som gjort dig fel och vind och ful kommer upp till ytan, smeker din kind och drabbar ditt hjärta. Dina misstag slår tillbaka. Dina felsteg välter ner dig i diket.

Allt det som är verkligheten gör att du finner dig... trängd. Mellan livets klossar. Söndermald, som om inget fanns att se mer.

Ska det vara så?

Is

Idag är för länge sedan nu. Vi famlar bland tidens alla hål. Stapplar mellan klockans visare och pekar mot det vi tror ska bli. Hallå, ser du mig? Luften är tunn på denna höjden. Vi kippar efter andan, suger girigt i oss syre och vatten. Ännu ett glas med genomskinligt vin, en drog för oss om inte vågar.

Vaknar på ett golv, fortfarande full. Utan vett eller etikett. Ingen stämpel, inte än. Men ni väntar på mitt fall, se hur jag skrapar knän och armbågar. Väntar på det kalla blodet. Mina vänner är en dröm och min kärlek ett misstag. Var inte oroligt, snart är det din tur. Att falla, ramla, tumla nerför livets allra blankaste backe.

Kanske en dag

Kanske en dag ändrar du dig. Finner att frosten i ditt hjärta töar, att snön i din själ smälter, bort, bort från det som är vi.

Grå aska falnande eld. Bitar av plast och utbrunnen ved. Skillnaden mellan det som är rasande eld och bitande kyla. En murstock, varm av eld eller kall av is.

I går så såg jag döden. Hon log åt mitt håll med löften om sömn. Igår fann jag tegelstenarna i min eldstad mjuka, formbara. Öppna för det som smakar av mig.

Du gick när åskan drog över vår himmel, försann i regnet, smälte i värmen från oräkneliga blixtar. En smak av död mot mina läppar. Kall vämen, varm kyla

För dig

Uppför backarna till Hässleholmens slum, mot ditt hjärta. Ner till parken, under löven där vi fann varandra. Mjuk sand under fötterna, skrattande barn, hisnande känslor.

Uppför backen, den eviga, till min stadsdel där jag stammar från, där mina rötter bygger mitt liv. Kåda, sav och klorofyll. Grönt, grönt och återigen oändligt grönt.

En skog, en gran, tjock mylla under din rygg. Vägen till de två sjöarna, knastrande grus, doften av höst blandad med lukten av knoppande blad.

En annan sida av oss. En dröm att leta efter, att söka, att finna. Jag ger dig mina drömmar, min ande, min själ. Allt mitt svett och mina tankar är dina.

För dig.

Grå färg

En tanke en själ. En regnbåge i grått. Vinter i sikte, vår i minne. En tanke två själar.
Hela mig. Gör allt det trasiga som är jag lite bättre, lite finare, lite helare.

En tanke tre själar. En familj som gick sönder. Men låt oss samla det som var oss och
väva en matta. Ett konstverk att trampa på och beskåda. Finn mig bland allt det jag
spridit ut. Älska den sorgens man jag är.

En Charlie Chaplin utan humor, utan tanke eller ande. Som en tv utan antenn. Dyr
med meningslös. En tanke fyra själar. Du och jag och våra barn. Allt det vi trodde vi
var. Allt det andra trodde vi var. Allt, allt, allt.

lite ljus

Stjärnorna ser ljusare ut i natt. Lite varmare, lite mer eldiga. Mer kol, syre och aska för oss att begrunda. Låt mig räcka dig en hand fylld med allt det jag har att erbjuda. Skulder, fulhet och all den kärlek du kan begära. Se på mig. Se allt jag är, kan bli, för dig. Se mig in i ögonen och ljug inte. Säg att du älskar mig och jag skall ge dig allt du vill ha, begär och strävar efter. Söndrig är jag, för dig att laga. Låt mig hela dig, plocka ihop allt det som du spillt och måla en tavla fylld av kärlek och lycka bara för oss att sluka.

Jag dör sakta från dig, innan du fått fatt på mig. Men du, ditt innersta, fyller mig med hopp om liv efter det eviga svarta, kalla och försvinnande. Värmen från din själ, dina innersta läppar, sin andes vingar når min mun, fyller mina lungor med livsbringande luft, likt en respirator. En själens maskin. Ett snabbt bloss, uppflammande som hopp en sommarmorgon. Som en fylla en midsommarafton. Kort och precist. Utan nåd. Min kärlek, mitt hopp, min tanke bara på dig och allt det som är du, din doft, din perfekta hy och ditt skimrande hår.

Långa hårstrån i min hand, din hjässas krona mellan mina fingrar. Dina läppars kyss på mitt bröst, min mage. Dina läppar, dina läppar, dina läppar. Vita perfekta tänder mot min panna. En sval puss innan natten når oss. Innan sömnen tar över och mardrömmarna härskar. Mitt enda försvar mot mina barndoms mörka hav.

iNOM MIG

fÅNGAD. kEDJAD. nEDSKLAGEN, sÖNDERSPARKAD, pISKAD, fÖRSTÖRD,
fÖRSLUTEN, kORTSLUTEN. tOTALHAVERERAD, mISSTRODD, bESPOTTAD,
fÖRAKTAD, bESVIKEN, IEDSEN, aRG, sÖNDESLAGEN, aLLT, aLLT, aLLT.
aLLT ÄR JAG UTOM ÄLSKAD.

En dikt om eftermiddagen

Se mig som jag är, vad jag är. Döm mig inte, snälla, för jag dömer mig själv så mycket hårdare. Jag vet om mitt livs tomhet, min egen uselhet och min svarta själ. Jag känner mina onda handlingar bättre än du tror. Jag ångrar vartenda hårt ord, varje skevhet som jag kastat ur mig när tankarna slutat fungera och jag gått på impuls.

Allt jag gjort kunde vara vackrare, finare med mer färg och glädje. Mina skratt skramlar i rymden. Runt, runt, runt tumlar de tills de ramlar ner utmattadade på den torra jorden. Helt utan själ eller tanke. Utan Gud i mitt liv, vilsen bland alla måsten och vardagliga göranden. Tvätta, städa, mata katten. Äta, skita och tvätta sig ren.

Jag är så svag som du ser mig, precis så vag i konturerna, absolut så ensam som jag förefaller att vara. Jag blundar, kastar mig ut, ännu en gång. Hoppas att jag klarar proven denna gången, att jag inte ska falla, slå mig. Min tanke är ständigt på dig, dina vackra läppar och dina perfekta tänder. Under tankens gång så ger jag vad jag kan, inte mer inte mindre. Jag sträcker mig. Ut. Till dig.

I en glaslåda inom mig

Ett minne, förevigt förslutet inuti en vacker glaslåda inom mig. Hur vi stod högt över staden med skogen omkring oss. Barnen lekte och hon var så underbart vacker. Jag vet att jag tänkte på hur lycklig jag var just i den sekunden. Vi tog kort, på myror, stenar, skog, utsikten över den lilla staden som ligger inbäddad bland en massa barrträd. På varandra, på barnens oskyldiga lekar.

Hennes hår fladdrade i vinden, hennes magnifika leende smittade av sig in i själen på mig. Jag visste redan då att jag förlorat henne för evigt, att jag bara hade hennes sällskap till låns. Men hon värmdes mitt genomfrusna hjärta, eldade på mina varma känslor för det vi kallar livet.

Längst upp på berget, med höstdoftar i luften och en varm sol. Hennes skratt ringer fortfarande i mina öron, hennes förtjusning över att leva. Pulsens hon utandas. Ett barn i en kvinnas kropp. Ett varmt hjärta och det vackraste ansikte jag känner. Vi fanns där, ensamma men tillsammans. En klar höstdag i slutet på ett år som varit fult och grått. Hon lös upp mitt liv där uppe på berget och det ljuset lever kvar i min kropp.

Livets kvarnhjul

Så gick livet än en gång sönder. Trasades mellan tidens kvarnhjul. Kvar har jag resterna av det som en gång var min framtid och söndriga minnen av vad jag varit. Ännu en gång står jag naken och huttrar i tillvarons permafrost. Strax innan löver spricker ut och gräset reser sig. Medan luften fylls av iskalla små, små iskulor så finner jag mig vara där alla förväntar sig att finna mig. Nere på botten, strax innan raset av jord på mitt lock.

Dricker mig berusad på det jag minns av livets sötma, din sälta och smaken av dyr cognac. Som en bohylla tom på blad brusar jag bredvid dig och allt det du finns för. Nikotin, sätter sina spår. Gult är dess färg, vitt är dess smak och svart är dess sjukdom. Jag fyller mina lungor, vartenda por i min kropp med röken från meningslösa cigarrer. Ett spöke i en andevärld, strax bortom dig men ändå inuti dig.

Inget kvar har jag att spara. Inget att uppvisa. Inga kloka ord att skriva i mitt testamente till er att begrunda. Inga penningar att sprida. Likt bensin brinner min själ, för att få vara jag och ingen kopia. Jag går i döden för att bli unik, ensam, totalt ensam och övergiven. För detta har jag kämpat i en livstid. Att låta min ande flyga fritt, utan begränsningar. Likt alkohol dunstar och röken från billiga cigaretter bleknar och försvinner en klar höstdag

Lång ensam natt

Jag förbereder mig för en lång ensam natt. Utan mjukt hull att gömma mig i, helt utan silkeslen hud att stryka läpparna mot. Bara jag, en katt och mina kuddar och den musik jag valt till att följa mig mot sömnens land. Jag vågar inte släcka lamporna här i min borg, för då står de redo att överfalla mig. Svartsjukan, avunden, rädslan och ilskan. Fyra kumpaner på jakt efter min själ, efter mitt själv.

Men jag ska hålla dem stången. Jag ska vänta på den grå gryningen, vänta på att färgerna ska återkomma, som återuppståndna som profeten på påskdagen. Jag ska sätta mig vid fönstret och titta ut på allt det svarta tills jag ser det gröna, det grå och det gula, blå, sen kan jag finna ro i hjärtat. Då ska jag lägga mig till vila på mig bädd och vänta på just dig, på dina varma läppar och din stadiga hand.

Allt det ska jag vänta på medan tårar trängs i mina ögon. Medan gråten tjocknar i min hals och huvudet spränger av bilder av dig när du ler, när du går bakom mig i en folksamling, när du tröstar mig eller jag tröstar dig. Dina vackra ögon under mina när vi älskar. Din vackra mun med perfekta denivitvita tänder. Vill du har en idientitet? Du är mina minnen, mitt hjärta och min hjärtans kär.

Men i tanken på dig så blixtrar sanningen fram. Du är tagen av någon annan. Någon som du älskar och gott är väl så. Självt så är jag utlämnad till den ensamma natten. Kuddar, böcker, en katt. En matta på golvet som jag en gång älskade med en annan kvinna än du på. Hon kved mitt namn men jag visste att det var lögn. Blott en fras hon lärt sig från dåliga porrfilmer och vad hon trodde jag förväntade mig att höra. Rädslan för att du gav mig det samma konstrar i mig. Men jag hoppas att dina ljud var äkta.

Hej du, har det nu så bra. Jag älskar dig, tanken på det vi hade och det vi kunde blivit.

Genom fönstret ser jag den svarta bleka natten. Sotsvart, förkolnade stjärnor som inte längre lyser. Döda blixtar, smält snö. Våren står inför oss och natten ljusnar för den som har tålamod att vänta. Självt kan jag inte annat än att stå och se hur allt det mörka förvandlas till ditt ansikte, din doft och allt det jag drömmer om.

Hat

Jag är fet, ful, finnig, långhårig, flottig, svettig, bråkig, dum, stum, flum, blah, bla, bla., Allt du inte vill ha. Allt du rynkar din lilla söta näsa åt. Men... dra åt helvet då. Jag är det jag är, inget mer, inget MINDRE!. Jag har ett värde. ett pris, som du, din satans lilla patriot inte har råd att betala. Du kan bara önska att du fick leva med en sån som mig. Spela på allt som har strängar,

Som en kolsyrepatron så skvätter jag över hela ditt ansikte, över din mun in i ditt hår. Pst, pst, pst.

Så där sitter du, på knä, bakom, under, framför mig. Jävla mähä. Du är rутten. Lite mer rутten än mig. Bara en gnutta men det räcker. För mot dig skiner jag, glänser som en kejsare i solen. Skvatt, skvatt, skvatt.

Dra åt helvete.

Jag vet inte

Tänk. Ibland vet jag inte om jag är lycklig eller (o)lycklig. Det blir liksom ingen skillnad för mig. land Samma fladder i bröstet, samma dunkande puls. Samma höga känsla, samma djup. Hey, jag har ett nytt klagomål. Ett riktigt. Mitt liv är kaos. Det lär finnas en fin teori om det. Kaosteori. Sånt som kloka människor bryr sin panna om. Min panna bryr sig bara om nästa andetag. Nästa tår och nästa skratt.

Jag vet inte. På riktigt. Ärligt talat. Som ett nyfött barn står jag inför livets oändlighet. inför valet mellan vatten och sprit i glaset, runt kroppen och i själen. Ett nytt klagomål. Bryr ni er? Bryr du dig? Hör du ens mig? Tänker du på mig när du sover, när din skalle är tom på tankar kring göromål och ditt eget bästa? Jag finns här, vinns här. Jag är din att ta. Bara plocka mig som en mogen frukt från kunskapens träd.

Tänk. Ibland vet jag inte...

Nonsens

Det mörknar ute. Likaså i min själ. Men mitt i bröstet bor ett litet ljus som ständigt brinner. För dig, dina syskon och din mor, hon som födde din kropp i nio månader. Långt där inne finns det, ljuset som sprider sig genom goda ord och vänliga handlingar. Dit där solen aldrig någonsin får sikte, bor en liten värme. Det är den värmen som håller liv i själen under mörka timmar då vargar sliter i kött och blod.

Det blir lite svartare för varje minut, för varje sekund, för varje hjärtslag, från basen kryper strängar in i anden, djupt in i själen. Ansa, leka lära i en anda av tro hopp och kärlek. Finna sig själv. Finna någon annan. Finna dig. Finna oss. Finna slutet, finna sorgen. Inget, inget, inget. Allt, allt, allt. Inget, allt, allt, inget. En massa bokstäver, a till ö för att säga det som finns i hjärtat. Vilket oändligt slöseri med luft, kraft, kärlek.

Skogen är svart runt omkring mig. Allt vi är, vi var, jag är och jag förblir är allt vi kan vara. Inte mer, inte mindre. Hur? Ingen vet hur receptet skall tillagas, alla vet hur det skall smaka. Vi famlar i blindo, solen står som en vacker tapet, hon skulle vara en son och mannen skulle vara en tiger. Ljuset liksom allt det sammetssvarta bländar och förmörkar. För mycket av allt, för mycket av inget.

i natten finns jag

Det är något med natten som attraherar mig. Något med all tystnad och stillhet. Då vaknar jag till liv, likt en vampyr slukar jag mörkret. När man tittar ut genom fönstret på det kalla mörkret och alla vålnader som väntar där så lever jag. Alla lampor är släckta, alla människor sover. Då finner du mig vid dörren, på väg att ta ett kliv ut i livet, bort från allt det som är jag, mig och vad jag känner.

På dagen, när solen skiner, sover jag djupt, stilla mina andetag. Himlen, så blå så blå, finns utanför mina ögonlock och därinne så utspelar sig hjältedåd och storhetsvansinne. Jag är en riddare på väg att befria min drottning, mitt konungarike och hela folket. Alla jublar när jag störtar fram på min springare och kvinnor skriker mitt namn i skön befrielse. Då finns jag inte, för några sekunder.

Men när solen går ner, när allt svartnar så finns jag där igen, vaksam, redo att möta världen. En blinkande skärm, en tv, en radio. Hjärtat i halsgropen och tankar som är svärtade av sot, aska och natt. Jag har alltid varit fel, dum och feg. Men på natten regerar jag och de andra dårarna, vi åsidosatta, bortskuffade, felaktiga.

Då finns jag.

Flickan vid havet

Det bor en flicka vid havet. Gråblå är hennes blick och svart hennes hår. Där finner jag henne, bland musslor och tång, klippor och en gammal borg. Hennes ljud gör mig galen, blicken av henne tokig. En vacker liten varelse, för god för mig, för dig, för oss alla. En talang med Guds alla färger, med Herrens alla ord. Henne åtrår jag med en liten pickande känsla i mitt hjärta. Inte vet jag varför, inte vill jag veta hur det kommer sig.

Hon bor där, vid havet. Där vågor piskar sanden gyllene. Någonstans bland stadens myller finns hon. Någonstans där jag inte får tag i henne. Hon flyr min blick, mina sinnen, min känsla. Men jag vet hon finns där. Någonstans för mig att tycka om, kyssa, smeka. En hulda i staden, bland avgas och tångdoft. Inte vet jag varför, inte vill jag veta hur det kommer sig.

Tiny dancer

Jag flyr vreden i mig. Fruktar den likt döden. Den bränner och förtär mig. Förvrider och förstör. Skrämmer bruna slingor i ett vackert ansikte. Pengamakten avskyr mig och jag den. Den brända själens taktik. Så att ingen kan använda den för egen vinning. Att svälta sin granne. När drömmen om blekrosa läppar är starkare än det rödaste rött och blankare än det stillaste hav.

Så jag försvinner in, dit där ingen, inte ens jag själv kan nå mig. Allt svart drar jag ur livet, kvar blir bara sprakande vitt. Hårt för ögat och tomt för tanken. Alla livets koder glömmar jag, förtränger, förvisar. Det enda jag sparar är minnet av luften du andades och tårarna som föll på grund av mig, min vrede och min glömska. Inget kvar finns det att leva för, att tala om eller att drömma av.

Yes i mina ådror

Yes i mina blodådror. Grönt, tjockt och renande. När jag tittar ut genom mina fönster ser jag ingenting. Allt är svart och novembertrist. Din hud dyker upp i mina tankar, som en ovälkommen gäst man inte kan förskjuta.

Doften sitter på mina kinder. Dyr och vanlig. Smaken av dig finns på mina läppar. Det som är det allra hemligaste du har att berätta i min mun. Tungor som möts och spott som vrider sig i vinden mellan en mun och ett ansikte. Allt det där elaka som finns är fel.

Så jag väntar på att hjärtat ska sluta slå som en hammare i huvudet. Att låta bröstet vila och tänka tankar som är ljusa och vackra. Om dina ben och dina ord. Hur du ler när du strax ska skratta. Allt det där som borde vara mitt men som är något jag bara kan tänka om hur det vore.

Plaster gör oss lyckliga. Allt det där som tre dagar senare är trist och i backspegeln. Som ett batteri man aldrig låter vila. Toner som klingar ut från en vacker dyr flygel är förlorade i samma sekund de är borta. Man minns men kan inte längre känna.

Yes löddrar i mina hjärtan. Gult är det ljus som faller på mitt liv. Vitt är bruset i mina tankar och svart är det jag ser när jag blundar. Explosioner av tankar som aldrig når sitt mål. Så ska det vara och så skall det bli.

Busstdansen i november

I höstkylan, allt det våta, är alla ansikten neutrala på bussen. Alla sitter och tittar ut genom mörkret och det skulle inte spela någon roll om man satte eld på hela skiten. Ingen skulle flytta sig, lyfta sig, ens se det. Det svarta har tagit över.

Så faller nya människor in, andra som vi inte sett. Vi dansar den där dansen som bara finns på bussen. Av rädsla för influensa, bakterier eller varandra. Ett steg bak så tar du tre steg fram. Min väska i mitt knä så får du plats på sätet mitt emot mig. Varsågoda. Älskar du mig? Jodå.

Så vi åker där. Stål, plåt, diesel och vatten. Kött som i en liten konserv redo att öppnas av någon vi inte tidigare sett. Inlagda i livets svett.

Men. Slutet är alltid nära i en buss. En hållplats och sedan är man hemma. Stolpa ut. Öppna en burk. Andas, andas, andas. Röka fast alla fnyer åt att man gör det. Ta ett extra bloss just därför.

Älskar jag dig?

En gåva till mig själv

Som en gåva, en vacker present, ger jag mig själv en dag. En av årets alla dagar där jag gör vad jag finner njutning i. Det som behagar mig. En stund i livets korta brus där vinden viker och det blir tyst och stilla kring och i mig.

Kanske tar jag en buss. Åker långt eller kort eller inte alls. Det är, den dagens rättighet för mig. Kasta stenar i en bäck eller sitta länge, länge på en strand och se hur vågorna arbetar sig fram mot målet, stranden.

Precis som en gåva, inslagen i det allra vackraste tyg och väldoftande kommer jag ge mig själv den. Så att jag orkar, vågar, kan fortsätta. För livet är en ansträngning. Men en dag av dem alla skall vara min.

Svält och spinn

Katten har fått mat. Själv svälter jag en smula, men inte mer än vad andra gör. Det ska vara så i landet där honung blivit farligt och fett poesi. För allt det vackra, blekta tänder och färgat hår, för dem som vill men inte kan.

Människan springer från plats till plats, alltid på väg aldrig framme. Köper dyra kort för att få tillgång till maskiner att lyfta och cyklar febrilt och svettigt på cyklar som inte rör sig en enda millimeter.

Allt det som är njutning är farligt. Ibland. Men inte alltid. En vacker dag är det tvärtom. Ät vitt, drick rött. Stek aldrig. Grilla ibland. En vetenskap att förstå. Så jag matar katten och svälter. Katten sover och jag lyssnar till mina egna andetag.

Kuckeliko (sic)

Så vi går där. Ty tvenne vilsna tuppar i en fri värld. Kanske behöver vi något annat, någon annan. Troligen. Min svartsjuka finns inte. Gör vad du vill så länge du bjuder in mig i ditt hem och din värld dagen eller natten efter.

Jo, jag är nöjd. Kärlek? Vet inte. Vågar inte säga. Vågar inte tro. Men hoppas.

Gör mig bara ont.

När man faller så fryser världen

Nej. Jag är nog ingen riktig man. Jag är något mitt i mellan. Otvivelaktigt heterosexuell, men förbannat trött på att inte få gråta när jag vill eller måste. Mina axlar sitter stax under öronen för att jag är så spänd. Män ska vara spända. De ska ha enorma penisar (men vid gud, inte föööör stora) breda axlar och ett enormt självförtroende. Aldrig rädda. Alltid beskyddande. Liten spänd röv, så spänd att du inte kan slå in ett vasstrå med en slägga ens.

Jag är inget av det där. Jag har ingen V kropp. Snarare en buteljkropp. Inget som helst självförtroende. Alltid rädd. Vill helst bli beskyddad. Mitt arsle är visserligen spänt men fullt av celluliter och slår du med en slägga kommer allt in, även underarmen. Jag önskar att jag vore ung eller rik så att jag fick ha kajal. Ingen man vill ha det. Min penis är en bit under medel. Vad nu medel är. Enorm är den då rakt inte. Inte på långa vägar.

Nä. Jag är nog ingen riktigt man. Jag är orolig, panikslagen redan innan jag vaknat. Mina lakan är svettiga och min nacke värker när jag går upp. Rädd, så rädd för att inte duga. Vän med tanken på att jag inte duger. Min sexualitet, den som brann i mig, den som förgörde mig och allt kring mig, den som gjorde att jag ramlade i alla gropar jag kunde när groparna lovade mjuka läppar och varm hud. Den är död och jag är nog ingen riktigt man.

I natt sov jag bredvid en kvinna. Mest av en tillfällighet, mest för att jag ville. Men det vanliga lockropet infann sig inte. Hon var trött, ville sova, ville läsa, satt långt från mig i soffan och vi såg en hel film som jag inte såg eftersom det enda jag kunde tänka på var att hon hela tiden drog sig undan.

Men så klart hon gjorde. Hennes val är inte mina men hade jag valt hade det inte

blivit så. Men mitt kön i nönen sov. För att jag inte vågade, för att jag inte kunde, för att hon inte ville. Mätta på pizza satt vi där och tittade på tv och funderade på hur i hela fridens namn vi skulle lösa problemet att inte vara ensamma.

Morgon följer. Panik som skriker i bröstet. En fobi för att ramla ut ur lägenheten, ut genom fönster eller balkongdörr. Vi pratade. Var. Nära men ändå långt borta. Jag var i mig, hon var i sig och jag ville gärna va i henne. Men en gentleman tiger. Tiger, tiger, tiger. En Nalle Puh-tiger. En morot på tv.

Vad liten den är. På tv.

Fotbad. En oöverskattad lindring för själen.

Så mitt nyår blir ensamt. Det ska vara så. Ensamt. Med katten. Som kommer vara liten och rädd för att det smäller.

Nä. Jag är ingen man.

Kanske är jag en katt?

Nog är jag allt du vill ha

Det vore förmätet att kalla mig begåvad. Men nog är jag intelligent. Dunderdum men intelligent. Siffror säger min intet. Alls. Ty de förfaller mig att vara meningslösa. De begränsar utan att begära. De är mig opålitliga. Nog kan jag förstå den enkla summan av en ekvation men summan berättar inget för mig. Den bara är. Matematik är nog en för precis vetenskap för mig.

Men ord. De som undflyr och betyder allt mellan himmel och jord och innanför vårt tänkande. Dem begär jag. Älskar dem. Vilkorlöst. De ger mig varje dag någonting. Från de enkla notiserna i morgontidningen till den vackra prosan hos bibeln. Vacker men blodtörstig.

Så finner vi de olika böckerna vara samma. Bibel, Koran. Lärda skrifter som nuddar vid varandra ständigt men vars troende skyggar från varandra. Keats. Poe. King. Luther. Dylan. Fast Dylan inga böcker skriver. Allt är relativt och allt är konstant.

Orden gör mig lycklig, olycklig, hel och sönder. De gör att jag vill vakna på morgonen och att jag somnar trygg på kvällen. Orden får mig att flyga och att landa på rätt ställe. De får mig att vara den jag är. De är jag. Jag är ord.

Så jag är någon som borde vara någon annanstans. Inte här. Men jag är intelligent men lat. Allt för lat för att göra något åt alla mina tankar. Lat nog att sova dag ut och natt in.

Min ömma moder tog mig till läkare när jag var blott liten nog att bli tagen någonstans. Hon frågade läkaren, "han sover hela tiden, vad är fel". "Var glad för det", sade läkaren.

Sedan dess har jag växlat mellan att aldrig sova till att alltid sova. Som en feber som kommer och går. Jag har slagits, älskat, avlat, varit, men aldrig jämn. Aldrig rätt. Alltid en smula ur balans. Så nu faller jag på att jag är i just det. I balans. Inget sker, inget händer. Samma ord. Synonym.

Men jag älskar det som du säger.

Den heliga tanken

Det finns en hemlig helig tanke vi alla har. Den allra sista vi tänker innan livet släcks. Den som bara tillhör oss, en tanke som ingen annan i hela universum får reda på. Den kan vara ful eller vacker. Glänsa av visdom eller stinka av hat.

Den där strimman av medvetande finns bara för en kort sekund. Sedan försvinner den, in i glömskan med kroppen den bodde i för några blixtrande ögonblick. Upp bland moln och in i stjärnor. Kanske följer den oss en bit på vägen dit vi skall. Kanske lämnar den oss direkt. Ingen vet.

Alla kommer vi möta vår egna vackra tanke. Den vi tänker strax innan kemin och elektriciteten i hjärnan släcker ner. Kanske bor den redan i oss. Väntar på sitt ögonblick att stå på scenen? Allt jag vet är att jag gärna låter den vänta. I många år. Det finns andra, kanske mindre viktiga tankar att tänka. Men jag nöjer mig med dem än så länge.

Vissa saker borde alltid gömmas i snö

Snömodd. Halkande fötter och frusna händer. Tomma blickar och knutna nävar i fickor. Att åka buss kan vara en befrielse men även ett helvete. Pisslukter från säten, att sitta bredvid den allra fulaste människan i staden. Vitt, grått och återigen grå himmel. Fel skor och för tunn rock.

Så vi längtar till något som ligger framför oss och tänker på det som var strax nyss. Städare och handlar och lever sekund för sekund. Alla ingår i någon sorts plan som vi inte kan nå. Så vi famlar i vintermörkret och betalar vår biljett för att få sitta och stå tillsammans en stund i livet.

Men nog ska det vara så. För oss. Vi som har valt att bo här, i allt det mörka och kalla. Valet är enkelt. Emigrera till något ljus och varmt och tryggt eller stå kvar på bussen en hållplats till. Mer behöver vi inte fundera på. Den vi älskar väntar där hemma. Någon, om det så är en man, en kvinna, ett barn, ett djur eller bara välsignad ensamhet.

Medan kylan når innanför tröjor och strumpor så tittar vi på varandra i smyg. Alla vi från detta välsignade tillstånd, innanför hemmet och utanför tillvaron. Visst är du lycklig, om du tänker efter? För om du inte vore det så vore ju återigen valet enkelt. Världen är stor nog att rymma oss alla, vart vi än vill leva.

Du vet inte

Fan. Jag gav upp en sekund. Men inte mer. Att ta ut sig ligger inte för mig, men allt annat verkar lite korkat just nu. Politik. Pool. Bada. Slappna. Av. Ner. Aldrig nöjd. Alltid sur, sällan glad men skrattar jämt. Så jag får väl hitta orden igen då. Fast livet är en smula grus. Samhälle som suger hårt. Fast vill inte varje man bli sugen? jag är sugen på kött. Billigt. Utan att kosta. En e-sträng rakt in i bröstet. Doing. Dong. Bin bong.

Men att heta Bin är inte så populärt just nu. Så sluta med det. Rök i själen, brök. Bråk. Inget som du behöver betyda dig om. Bedra din fru och lova inget.

Vad vill en kvinna bli? Nått, troligen men ärligt talat så struntar jag i det. Men vill hon ha mig i sig så bjuder jag till. Annat kan kvitta. Parkett. Vad är det för jävla ord? Parkett? Trägolv, strax över stampat jordgolv men alla ska ha det. Märkligt. Som att gå på en bastuvägg. Kallt är det med. Plast tack. Billigt men så dyrt i längden.

Is på sjön och eLVIS ÄR DÖD. Men jag lever. Ibland. Kanske inte just då men sen. En e-sträng. Pip. Himlen är utan lyster och jag är matt. Schack kan jag inte förstå mig på. Det är väl fel då. Låt det vara.

Sova. Slockna. Samma sak, fast man dör inte.

Än.

Nanannana

Det. Är. För. Mycket. Men. Inget. Jag. Kan. Se. Alls!

Ljud är min vän. Fast jag inte hör längre. Jag bara känner. Blodet är min vän, hjärtat min fiende. Allt annat är oljud.

Ackord. Steg. Liv. Tanke. Ingen vet vad jag menar men det ska vara så. Du ska undra. Jag äter din själ, tuggar i mig ditt liv. Utan att se. Men lite för mycket.

Utom liv, förutan slag. Något att älska, inget att förstå.

Så visst spelar vi?

Ledsna ögon

Som rök är en lördag. Strax borta. Ett minne, kanske. En smak på tungan. En doft som vi vill veta av. Men det är snart slut. Allt det kalla kommer tina, försvinna. Förtvina. Bli något som man kanske tänker på ibland när man sitter i solen. Kanske inte.

Så en e-sträng ljuder. Som en båge. En pil rakt in där det gör som ondast. Tobak och glädje. Vatten för törsten och sova för vilan. Intet annat. De sorliga går bort i våra dagar. De räknas inte. Vi förväntas skratta och må bra och fan ta sig om du inte mår bra. Fast jag mår utmärkt. Jag vågar inte annat.

Trä skyddar våra tårar. Ögon skall man se med och inget annat. Kreativitet skall dö och försvinna. Valsa samma dans som de andra. Var som alla vill du ska vara så att de slipper din sorg. De bär sin egna och tiger de med.

Som rök är en lördag. Den svinner upp i liften, blandas ut och blir allt gråare. På söndagen luktar den inte längre. Skratta, le och må bra. Hur kunde du göra annat?

En e-sträng ljuder. Hör du luften? Ser du doften? Kan du smaka orden? Vill du leva en stund till?

eloge till mig själv

Ville så mycket

Kunde så lite

Blev mest inget

Men

Allt jag är

Är min förtjänst

Facit

Det är inte svårt att leva

Om du gör det försiktigt

Men med mod

Inte mitt fel

Det var inte jag, det var du. Du kan inte skylla detta på mig. Du får inte.

Så vi går dit vi borde vara. Inte samma, bara samtidigt.

Men allt du skriker åt mig är kanske sanning för dig

I mitt liv är det förbannad lögn

Lev med det

Ensamheten

Ensamhet är en sjukdom jag söker

Den smittar ingen

Rör bara mig

Matta, varsamma händer

Smeker mitt lugn

Något att söka

Något att fly

Grå ögon och ånga

Det är märkligt. Nyss var det lördag nu är det söndag. Precis nu, alltså i mitt liv. Allt ligger fortfarande framför mig, nästan lika mycket som bakom. Någonstans här i mitten av dygnet befinner jag mig. Flytande på kväve. Skriver mitt namn i ljudet av snö som faller.

Allt jag ser är gult men livet smakar blått. Grönt blir väl resultatet. Som gröna ögon att falla rakt in i. Eller ur. Men alla ögon är inte gröna

Häromdagen stod jag vid en busshållplats och frös. Som man plägar göra på vintern när allt är fruset och fast. Jag stampade mina fötter i marken, rökte cigarett efter cigarett och lyssnade på musiken i mina öron.

Försökte låtsas att jag stod på en ångande äng i juni men misslyckades med det som det mesta jag försöker mig på.

Jag försökte verkligen. Jag gjorde allt jag kunde för att inte titta på henne som satt där på en kall bänk i busskuren. Det är inte fint att stirra på kvinnor. Men de där ögonen. Så ledsna. De allra sotsvartaste ögonfransar jag någonsin sett. Med irisier som hade en grå färg som inte alls var ful utan oerhört vacker. Det såg ut som hon hela tiden hade ögonen fulla med tårar.

Svart hår. Vackra händer med naglar som hade fransk manikyr. Allt det där såg jag fast jag tittade överallt utom på henne.

Ångan från mina andetag blandades med röken från mina John Silver. En äldre dam kom och sällade sig till oss. Vi stod där, jag och damen medan kvinnan med de grå ögonen satt på bänken. Vi väntade alla på bussen. Av helt skilda anledningar. Bara

tillsammans för en kort stund i livet.

När bussen kom blev jag lättad. Allt jag kunde tänka på var att ta mig ifrån de där grå vackra ögonen och sluta drömma om hennes läppar. Komma bort. Bli fri igen. Att sitta i den där bussen var en del av livet jag troligen kommer ihåg när jag blir gammal. Allra mest säkert är att jag då kommer ångra att jag inte gjorde något förutom gömma mig.

När vi gick av bussen kunde jag känna hennes doft. Vanilj och kokos. Hur handskas man med det när man är yr av ett par ögon och ett par händer?

Man går av, tänder en cigarett, tittar åt vilket håll hon går och vänder om.

Rakt åt andra hållet.

I väntan på henne jag inte mött än

Staden var precis tyst. Kall, smutsig snö och tystnad. Där det brukar myllra av människor på en torsdagskväll om sommaren fanns bara ekon av inget. Fötter som trampar, mina fötter. Det nyinköpta skrivblocket i en ficka i väskan. Glas och is. De människor man möter verkar viska till varandra. Vad de gjorde där vet jag inte. Fan, jag vet inte vad jag själv gjorde där. Vänta på en buss?

En söndag i en mellanstor stad som bor i mitt hjärta. Jag önskar inte att bo i någon annan stad, men nog vill jag känna ett hjärtslag även på en söndag. Det är som om all sten och betong och stål och glas dör en smula bara för att klockan slår 13 och det är sista dagen i veckan. Vintern är aldrig så här som när man går där.

Jag tittade på alla kläder som finns bakom skyltfönster. Skor, textilier, varmt kaffe och hamburgare. Tystnaden som dövar själen till tomhet. Jag kan inte nå dig längre. Du är bortom mig. Min stad. Min kvinna, hon jag hoppas möta. Hon som kommer fylla mig med all den kärlek som jag anser mig behöva. Henne som jag kanske äntligen kan hela. Om hon behöver plåster på själen vill jag att det är jag. Men jag har inte mött henne än.

Markvärme spelar inte någon roll på en söndag. Att pulsa genom knähög snö hade varit bättre än de lätta varma steg jag tog där i allt det mörker som bildas av stadsljus en dag när allt är dött. Jag kanske letade efter henne. Kanske tog jag den där omvägen för att jag hoppades att möta henne. Hon som gör mig bättre, som

lyfter mig upp till det jag borde vara. Helt utan att anstränga sig,
bara genom att vara sig själv. För jag vill inte att hon anstränger sig.
Jag vill inte.

Men staden tog slut. Förbyttes till värmen i en
buss. Värmen av ett hem. Värmen av alla minnen som jag kanske har av
lyckligare dagar som kommer. Om man nu kan minnas dem. Men den mänskliga
hjärnan kan allt. Bara man låter den fara fritt. Slutar styra dess
blixtrar och neuroner. Utskott av nerver möter andra och skapar drömmar
och kärlek. Kemi som gör köttet lyckligt. Sen får själen kanske vara med
om den vill.

Så nu sitter jag hemma igen. Lika ensam som när jag
började vandra där bredvid Knöppels Knalle i slutet, eller är det
början, på stadens gågata. Fast nu finns det två gågator, eller alla
gator är gågator. Men när jag var ung fanns det bara en och det räcker
för mig. Förbi Thai Silk, vidare genom, förbi, hattar och kafé och
Subway och väskor och solarium och ut på det tomma torget där Gustav II
Adolf vaktar.

Det är nog nu. Jag är hemma. I trygghet.

Men
jag saknar henne. Hon som jag inte mött än.

Tankar i mina rum

Röken är blå, toppen på cigaretten omväxlande grå och glödande röd. Jag har en spricka bland alla minnen jag hyser. Som om tiden inte fanns när den var viktigare än något annat levande.

Återigen den där E-strängen som darrar, vibrerar, ljuder. Försvinnande liten är jag när jag tänker närmare på saken. Även fast allt som är jag finns i mig.

Jag famlar i livet, försöker gå med rak rygg bland alla diken och potthål. Söker balans på fötterna. Hitta medelpunkten utan laserkompass. Som att simma utan att titta, rakt ut från stranden, blunda och bara låta livet och vattnet och strömmar skölja över en.

Att inte veta hur länge man orkar simma,

men veta att man bara måste fortsätta.

Tillvaron är vidrigt grym bland oss alla som råkar känna. De andra passerar utan att inkassera. Självt sitter jag i finkan, den som bildats av allt som jag tänker när jag sover. De vakna tankarna är allt för många för att förstå, de bara finns där och ibland kommer jag på att jag känner igen dem.

Så. Ett djupt bloss, smaken av kaffe och dödens rök i munnen. Det är dags att vila.

En tanke om att vara liten i en stor själ

Det är något märkligt det där med föräldraskap. Att vara en totalt kass förälder kan ge ens ungar fördelar i världen. Paradoxalt men sant. De flesta som når någon form av frihet i sina liv är färgade av sin dåliga barndom och lusten att fly den. Att man som förälder däremot förblöder av skuld känslor för att man inte gjort det man skulle göra är en annan sak.

Bakom varje framgångsrik man/kvinna står ett svin till förälder. De som växer upp lyckliga och glada gör sällan väsen av sig. De är nöjda med sin lott och travar på i lagom lunk.

Givetvis, givetvis eftersom livet aldrig har några enkla svar, så är det inte alltid så. En del lutar sig på sin lyckliga barndom och kommer ack så långt och många som har en svag barndom förgörs. Så klart.

Men ändå. Själv är jag en salig blandning av allt det där. Jag hade en kanonbarndom samtidigt som den var ett glödande helvete. Jag är så misslyckad som en människa kan vara och ändå oerhört framgångsrik i konsten att överleva och dessutom göra det utan att förta mig.

Förresten så gäller det där inte bara föräldrar utan alla vuxna gestalter man möter som barn och ungdom. De har en otäck makt över barnet utan att vi som är vuxna kanske alltid tänker på det. Nu pratar vi inte övergrepp eller våld utan bara att vara en förebild. För man vill ju så förbannat gärna hitta sig själv när man växer upp och eftersom man inte själv vet vem man är så får man helt enkelt titta på de som redan gjort allt det där.

I ett senare skede så gör man allt tvärtom mot alla man ser som är om så bara en månad äldre. Men det är en annan sak.

Ett minne jag har, eller snarare två minnen som smält samman till ett, är hur jag står utanför porten till huset vi då bodde i och ställde mig på ett visst sätt. Hur fan jag stod

spelar kvitta roll, men min son tittade noga på mig och försökte sedan ställa sig precis likadant. De var väl runt 3 år då, alltså inte samma gång med med 6 års mellanrum. Samma port, samma krampaktiga men ändå märkligt nonchalanta sätt att härma pappa. Pappa var jag.

Min dotter har aldrig försökt ställa sig som mig. Gudskelov för jag står ofta krokryggig och hånfullt. Men mina söner gjorde det. Med 6 års mellanrum. Ändå är de så diametralt olika.

Endast ett av mina barn verkar ha ärft, i rakt nedstigande led, min och min farmors, "svaga nerver". Inget av mina barn verkar ha ärft, i rakt nedstigande led, min och min farfars, faders, morfaders och några tills aptit för allt som är lätt och nära. Som damer, alkohol eller vad man nu vill ska förgifta själen just den sekunden. Förutom att min äldsta son är gift med sina gitarrer, men det är ju bara ett bra gift.

Så jag är rätt nöjd med vad jag är, vad jag gjort och vad jag kan bli, mina barn kommer bli och fan vet om inte all skit som händer händer för en poäng att skriva i himlens protokoll?

Men så lätt är ju inte livet. Såklart. Jag har stått på en svart kyrkogård, på ostadiga fötter och försökt tända ett gravljus vid min faders grav. Skrikit ut att jag ville säga honom medan han fortfarande levde. Men vi hade just slutit fred och jag ville inte rota i det förgånga. Så jävla, satans dumt. Istället stod jag och frös mitt ut i ingenstans 5 år senare och skrek rakt ut i mörkret medan jag varvade de gutturala ljuden med klunkandet från vodka och sugandet på en cigarett. En kvinna satt i en bil bara 40 meter därifrån och väntade på mig och allt jag kunde tänka på när jag gick från graven, där jag satt en brinnande cigarett i den kalla jorden, var att jag ville hon skulle suga av mig där i bilen innan vi åkte någonstans.

Hon gjorde det på gatan bredvid kyrkogården medan mina ångestskri fortfarande hängde i luften och jag föll, fortare och fortare in i den där spiralen av självförakt som är mitt arv. Jag har inte ens sett henne sedan dess.

Men allt det där är länge sedan. Eller i alla fall ett tag sedan. Jag drömmer sällan om min fader längre. Men när jag gjort det så vet jag det när jag vaknar på morgonen

eftersom kuddar och täcken och lakan och örngott och madrass ligger lite här och var i sovrummet och jag oftast har en eller flera blåslagna naglar på fötterna eftersom jag sparkat rakt in i väggen eller elementet bredvid sängen.

Troligen är det väl någon form av defekt det handlar om. Något som är snett i hjärnan, någon form av syrebrist som hängt med generation efter generation. Men som det är nu så håller jag på att återhämta mig från den. Inte för att mitt blod är annorlunda, men för att de kemikalier jag plockar i mig oftast kommer från ett recept och på att jag kanske har lärt mig något. Jag har turen att leva i en tid när själslig andanöd kanske inte ses som något som är förevigt utan något att bemästra fast med hjälp. Inte fan vet jag.

Så jag håller mig flytande på allt det där. Men nu söker jag kärlek och inte en avsugning. Fast, de behöver väl förhoppningsvis inte vara totala motsatser. Alkoholen är en vän, men den sviker mig gång på gång. Så den är en dåligt vän. Men även dåliga vänner tar sin tid att slänga ut. Eller fel. SPECIELLT dåliga vänner tar sin tid att slänga ut.

Mina barn? Jag älskar dem över allt annat. ÖVER ALLT ANNAT. Även mig själv och det är banne mig inte dåligt med tanken på hur egenkär jag är.

Kontentan av det hela? Jag månne vara förstörd men jag är ett snyggt vrak. Och när det gäller mina ungar så kan jag bara hoppas på att mitt dåliga inflytande lärt dem att man faller om man står som pappa.

Vågar du?

Tror du att du kan älska mig lite? Kanske inte som du älskar våren eller julafton eller din mormor. Men bara så att jag orkar med att vara mig själv den lilla stund jag orkar tänka på det. Tror du att livet kan bestå av dig och mig för några sekunder. Bara så att jag får lukta på ditt hår och drömma om hur din underläpp känns mellan mina läppar. Vill du våga vara bara min i min sista och enda dröm? Vill du vakna till doften av kaffe och sommarklippt gräs i min säng och krama mig innan du vandrar vidare i livet? Dit där jag aldrig mer når dig eller din kittliga mage. Dit där jag endast kan komma ihåg dig som skuggan som finns långt inne i min själ. Kan du tänka dig det?

Kansas City

Vill du ha kaffe frågade hon? Jag var tvungen att tänka lite. Vad vill jag ha? Kaffe eller att du stannar kvar bredvid mig och bara är så där varm och snäll och underbar men mitt svar blev att visst ville jag ha kaffe. Hon reste sig upp. En lång kvinna. Långa ben, varm hud. Hon svepte om sig ett tunt, tunt tyg, vandrade iväg. Så jag låg kvar, Funderade på hur i hela fridens namn jag hamnade där och vad jag gjort som gett mig den gåvan att få vara precis där just precis då.

Hennes doft satt kvar i min hals, i min näsa, i mina sinnen. Jag kunde höra hennes doft. Känna brännande på huden på ryggen där hennes händer smekt mig innan hon somnade. Det var en lång natt. Ett mörker som gjorde varje ljud underbart och varje färgt svart. Ändå kunde jag ligga på rygg, höra henne andas och tala i sömnen och i allt det svarta se alla böcker i bokhyllan. Jag såg vartenda pärm, kunde med mina tankar öppna varje bok, försiktigt, smeka mina tankar med orden som varje sida innehåller och alla de vackra meningar som de betyder.

Långa ben. Doften av kaffe, av nytvättat hår och av tobak. Byxor på, skjorta som knäpps, nakna fötter mot vackra mattor, en hund som nyfiket viftade på svansen och undrade vad jag skulle hitta på denna morgon. Vi hade suttit, jag och hunden, på natten medan kvinnan med de långa benen sov. Vi pratade jag och hunden. Hon var klokare än jag. Hon berättade historier om nysnö som faller, gräs som doftar och sol som smeker den svarta pälsen. Nu ville hon veta vad jag tyckte. Om något. Men jag tyckte ingenting. Förutom att solen är vacker, livet är underbart och att de långa benen på kvinnan jag mött skymtade fram genom den tunna tyget.

Doften av kaffe. Långa ben. Ögon som kan växla mellan den allra djupaste sorg och den allra högsta glädje på en nanosekund. Läppar. Mjuka. Varma. Med smak av lypsyl och godhet och en klokskap jag bara kan drömma om. Två personer som nyss

mötts men som redan känner varandra som rökar varsin cigarett. Som redan pratar fast dagen är tidigt. Samtal som betyder något. Inte tomt prat. Ord som stammar från hjärtat och inte hjärnan. Dom möts, kolliderar, snurrar runt mot, i, från och tillbaka varandra. Kaffet är gott. Huvudet värker. Hjärtat pratar med mig och berättar för mig att jag inte är värd denna lycka. Jag lyssnar inte. Jag vägrar äntligen lyssna på den egna rösten som säger åt mig att allt jag gjort är fel och allt jag kommer göra är fel och att jag kommer dö långt innan jag är beredd.

Nu kan jag leva i evighet. Varje dag betyder lite mer styrka. Lite mer. Allt blir mer och ändå så blir det mindre. Ångesten sitter långt inne i mitt bröst och vill fram. Men så tittar jag på kvinnan med de långa benen, de levande ögonen, det väldoftande håret och vet att jag i alla fall kommer vara lycklig i några dagar. Då innan hon går vidare och lämnar mina tankar på varför det låter som undulater i min skalle och varför hjärtat pumpar på så hårt men ändå så mjukt och följsamt. För just nu, just då, är mitt liv precis som jag vill ha det. Trots att ingenting fungerar så betyder ingenting precis ingenting. För det enda som betyder något är Lennon på stereon, kvinnan med de långa benen, den varma huden, det mjuka håret, det levande ögonen och läpparna som ger mig mer än någon föda kan ge.

Livet är underbart och jag flyger genom universum. Inte det svarta du ser ovanför dig utan det blixtrande vita, blå, gröna, röda, rosa och mörkt lila som finns ovanför, bortanför allt det som du ser och det du kan drömma om och som du aldrig kommer förstå förrän du sitter med din kvinna med långa ben och levande ögon.

Min lust att vara med henne är inte baserat på lust. inte köttets lust. jag vill dela hennes själ, inte äga den, inte ta den, inte röva bort den. Men bara få vara en liten del i det som hon tänker på när hon tänker på vad som är hon. Hennes hem, hunden, den svarta som pratar på natten, och jag. Kanske jag. Med lite tur jag. Hon kan lära mig att leva. Hon kan lära mig att vara jag. För när jag tittar in i hennes ögon så ser jag att hon ser mig, hon ser det jag inte känner. Det jag inte förstår om mig själv. Men hon

vet. Hon ser den personen och hon vet vad man gör med honom, hur han ska behandlas om att hur man gör för att få fram honom. Min Dizzy Mizz Lizzy. Kanske kan den kvinnan, med sina långa ben och platta mage och vackra ögon ge mig livet åter? Är det inte så? Men. Då spelar det ingen roll, för hon ser det. Att prata med en människa och känna att man fast man inte träffats än, inte förut, ändå kunna sjunga i perfekta stämmor.

Men nu sover hon. Djupt. Håret faller ner i pannan. Den svarta hunden ligger nedanför, precis bredvid alla vackra böcker och det är svart i rummet. Och jag? En cigg. Ett glas vatten, vitt, kallt, svalkande vatten. Sen ska jag till Kansas City.

Aktuellt

Från den alla djupaste, svartaste ensamhet jag levt med i så många, långa vidriga år till att ha en människa att prata med och som förstår mina taffliga försök till ord.

Solen skiner framför mig, ovanför mig. Bakom mig finns natten, månen och stjärnor och drömmar och den djupaste depression. Bredvid mig sitter det starkaste lysande ljus som finns för en man. Kvinnan han älskar. Som han vill visa upp hela världen. Som aldrig får försvinna och låta värmen och de feberhete händerna och det snabba, snabba hjärtat vandra ur mitt liv.

När livet ger oss små, enkla gåvor skall vi ta emot dem med den allra djupaste ödmjukhet för det sker så sällan. Lyckan är plötsligt ett ord som bor mitt bröst. Jag skall älska och ära och dyrka denna kvinna med de långa benen och jag skall göra allt jag kan för att hon skall somna gott varje natt och känna att det varit en bra dag.

Det är den uppgift jag är född till.

Man drömmer i färg

En dröm av blått och grönt. Ögon som skiftar från sorg till glädje helt utan något skett. Ett hav av kuddar och en säng som är en båt. Hon är kapten. Vi trasslar in våra armar, våra ben tills vi uppnår maximal hudkontakt.

När golvet och taket och väggarna börjar blixtra, när andetagen blir vilda och djupa förstår man att man är en av de mycket få varelsena som fått allt i livet som man behöver. Jag vill inte ha pengar, inte droger, inte korta meninglösa samlag med kvinnor jag inte känner.

Jag har fått det jag letat efter.

Det är inte att förakta.

Från rött till eld

Ord som fyller min kropp, vartenda por, varje cell, varje synaps, alla mina tårar och blodet som ändrar färg från mörkt rött till en glödande ström som far i kroppen på mig för att berätta att jag på något av livets alla märkliga vägra har funnit en varm människa, en modig envis, klok så klok så klok. Endast några bussplatser från mitt hem ligger hennes borg och trygghet.

Vi har så mycket som är gemensamt och så mycket som skiljer. Som peppar och salt. Vi har blivit en nödvändighet för världen, för att smaken på ditt och dina vänners liv ska bli som det ska. Toner som vi båda hör, hon känner igen en tonatrshöjning. Då närmusiken tar en annan väg. Då säger hon precis det som jag längtat efter hela mina dagar och nätter. Hon säger till mig "hörde du".

Jag så här uppe i min borg sitter vi, vi, hon, har redan möblerat om mitt vardagsrum och jag kan bara tänka att jag inte kan orka försöka först att det givetvis alltid ska vara så.

Mjukt tyg, varmt trä, en sten i skogen ligger just nu helt i solen och värms efter vinterns kyla och allt det där vita som vi lever med när vi behöver färg som allra mest.

Vi som blev oss

När man smälter ner det svarta och det grå i kärlekens brännande vita eld finner man att det mjuknar, vrids, förvanskas. Man ser äntligen att allt det man var så rädd för inte finns. Inte längre ens som en mardröm.

Han och hon. Hon och han. Hon och jag som blivit oss. Hon sitter tyst och vacker bredvid mig och läser medan jag skriver. Tunna, spindelvävstunna löv täcker ännu gräset men vi anar alla att snart knoppar buskar och blommor och längtan efter sommaren har ersatt fruktan för att tillbringa dem ensam. Vi ska gå långa promenader. Sitta vid vattnet och prata. Dricka lite kaffe eller rött vin i plastglas. Kanske blir vi tysta. Bara lyssna på det egna hjärtat och känna doften av solvarmt vatten och nyklippt gräs och koldoften från miljoner grillar.

Vi är oss. Tårar av total lycka jagar i mitt bröst, försöker övertyga mig om att jag borde släppa fram dem och det kommer jag att göra. En efter en. Men inkilade mellan de där salta tårarna ska jag placera ett leende. Han och hon. Hon och han. Hon och jag. Vi som blev oss.

När vi väl finner att hösten återigen kommer över oss med sina sluga löften och hot om kyla, väta och evigt mörker hoppas jag verkligen att jag får sitt bredvid henne i mitt rum eller hennes. Prata om sommaren och hur underbar våren blev och böckerna vi just läser och vad vi ska äta.

Livet är hon och han. Han och hon. Hon och jag. Vi som blev oss.

Min kusin

har du sett på en annan människa och sett din själ i dennes ögon? Har du delat grunden till varför du lever men en annan människa? Det har jag. En man, som lever på att skapa, kreera, musik och hus och som kan dela med sig av sina minnen av min egen bakgrund.

Han bor i ett hus i skogen, skrattar högt åt livet men tar det på allra största allvar. Precis som jag gör när jag vågar. Han älskar lika mycket som jag, lever lika mycket som jag, lider på samma sätt som jag, genom att låta livet rulla på och ge det en spark i baken för att det är så livet ska levas.

Han välkomnar mig med allt han har. Salt och bröd och skratt och minnen och musik och ord. Allt jag behöver för att överleva ännu en dag i denna trista, bråkiga eländig värld. Jag vet att han finns och det är allt jag behöver. Han delar mina rädslor utan att vara rädd, han delar mitt skratt utan att skämmas och jag älskar honom för att han ger mig andrum.

En familj som förlåter mig när jag felar, som talar om för mig att jag felat men utan att döma. Bara ger mig goda råd och som tror på mig. PÅ min förmåga att skapa mig ett liv som är värdigt.

Han kan berätta om vår gemensamma historia, som vet mer än jag och som inte är rädd för att berätta det. En man som lär mig och som vill lära av mig.

Min kusin. Min älskade kusin som jag vet finns där för mig. Vad mer behöver man?

Kär-lek

Att älska är att ge bort en del av sig själv. Inte hjärtat. Hjärtat är bara en muskel, som en biceps med kramp. Men man skänker en del av sin själ och det mesta av sin ande till en annan människa och hoppas för allt man kan att man får tillbaka en liten del av den personens inre.

Man kan finna sig själv utan att fått något alls. Man kan finna sig själv vara ensamast i världen. Övergiven av den man älskar och övergiven av sin egen själ. Ondskan föds på det sättet. Den får sin näring av bristen på att vara någon.

Att älska är farligt, så varligt farligt. Som att trampa på nattgammal is och hoppas att man slipper drunkna i det kalla vattnet. Att älska är att ge sig naken till någon man knappt känner. Att berätta sina innersta rädslor och hoppas, för allt i livet, att man inte möts av ett förakt.

Men jag älskar. Så innerligt. Så vansinnigt. Så djupt att jag själv häpnar över min rädsla över att falla så djupt. Men jag hoppas, men allt jag har att tänka med, att du är beredd att falla lika djupt som mig.

Kär-lek är ingen lek. Det är på blodigaste allvar. Något att bedja om att få och något att vara tacksam över att få. Så. Du är den jag letat efter. Förstå och ta till dig. För jag slänger mig över stupet i denna sekund och faller du inte med mig dör jag.

Ansa, leka, lära, i en anda av tro hopp och kärlek

Jag ska raka min själ. Skära bort allt som sticker och svider och kliar. Jag ska kamma min ande, lägga saker och ting tillrätta. Allt för att min vackra, kloka kvinna ska slippa få rivsår i sin kärlek till mig.

Jag ska bada mina tankar, rena dem från ångest och oro. Tvåla in mitt inre och skölja bort allt det smutsiga fula som förvrider min kropp och mina ord. Jag gör det för mina barn, för min mor, för min kära katt och den svarta vackra hunden och för mig själv. Men mest gör jag det för att vara värdig kvinnan med de långa benen och de spelande läpparna.

Jag ska löddra in mina kinder och försiktigt raka bort det hår i mitt ansikte som inte ska vara där. Så att kinderna blir alldeles släta för att de ska smeka insidan av min gudinnas lår.

Jag ska. Jag ska, jag ska. Jag ska tvätta mina kläder så att de doftar friskt och så att min skjorta blir bländande vit under min kavaj, så att kvinnan kan gå bredvid mig med sin hand i min utan att skämmas.

Mina rum ska jag damma och golven ska jag torka så att parketten är värdig hennes fötter. Allt ska jag göra för att släpa ut allt fult och vindt i mig och omkring mig. Jag ska skala fram dem man jag egentligen är för att visa henne och hoppas att hon älskar det hon ser.

Jag ställer mina tankar på vidöppna fönster för att blåsa bort elaka drömmar och kvarhållna tårar. Jag ska ansa mitt liv tills det blir något jag kan erbjuda utan att skämmas.

Det ska jag göra.

Allt jag ville få har jag fått

Som fladdret av kollibrivingar besöker hoppet mig. En känsla jag igen känner, så länge efter allt det svarta landade i min famn.

Ett hopp om liv i frid. Lugn som stiger i mitt bröst, helt utan att jag kallat på det. All oro och allt larm försvinner, dag för dag.

Solen skiner i min fattiga själ, värmer kropp och tanke, låter känslorna ta plats och finnas till. Själv sitter jag i lugn och ro och äter en smörgås.

Själv är jag inte längre själv. Mitt liv fylls av människor och det återkallade hoppet. Kroppen fylls av det allra rödaste blod och lungorna av ciggarrök.

Mitt i allt detta, precis i centrum, finner jag mig själv, den jag var för så länge sedan, fast nu bättre, visare, klokare och lugnare.

Ungdomens hets har förbytts i tankar på barnen, på det gröna gräset och kvinnan jag älskar. Ingenting är som det varit, men så mycket bättre.

Så. Hoppet besöker mig och jag serverar det en kopp kaffe och en plats i min allra finaste fåtölj. Vi sitter tillsammans och lär känna varandra igen.

Så mycket tid har försvunnit i luften, som rök från en stilla brasa. Människor som försvunnit, andra som tillkommit. Alla har lärt mig något. Nu när jag vågar.

Allt det jag gjort är att leva. Nu lever jag gott. Jag har lärt mig av läxan. Stångat huvudet i väggen, gång på gång och blodig ropat på nåd. Ett slut.

Erfarenheten har gjort mig till den jag är. Lika vacker i själen som ful i anden. En skör kropp, en social händelse. Men allt jag ville få har jag fått. Hurra.

Nu skriker anden på mer, högre ting. Vackra tankar och kloka ord. Att frigöra en undangömd kreativitet som jag varit rädd för men älskat över allt annat.

Dagen har kommit. Jag är fri. Att älska, att äta och dricka, porlande vatten. Att bada naken i livets strömmande flod. Jag är beredd, jag är klar för detta.

Vita vägar, en grönbadad säng. Ett fönster ut mot en grönskande värld, fylld av gräs och buskar och sol och moln och oändlig frihet.

Alla gränser är imaginära, alla förbud är bara en idé som polisen vaktar. Barnen är fulla av liv, jag är full av försoning och fridens konung.

Återstart. En chans att leva mitt fortsatta liv utan att vara ständigt rädd för rädslan. Nu är min tid och den vill jag dela med min kvinna, mina vänner och mina barn.

Det är dags.

Kvinna av Maria församling

En kvinna av Maria församling. Född och fruktad för allt det som hon känner och vet. En tunga som kan smeka mig till himlen, runt runt på det som jag håller för det viktigaste av kött på min arma kropp. En tunga som kan sänka jättar med sina vassa ord.

Ett hår som faller kring ansiktet, en vacker hand med röda naglar. Tankar och känslor, för stora för den lilla bröstkorgen. Jag kan känna rädslan, ja fruktan, för livet, för sömnlösa nätter och tröstlösa dagar i ensamhet. Låt mig lindra allt det där. Lägga ett omslag av örter på den vackra livsglädjen.

Ibland, inte för ofta, men när tillfället kommer, låt mig kyssa röda läppar, låt mig känna allt hon känner och berätta för hennes fladdrande hjärta att inget är farligt, att livet är en väntan på stunder som just den vi lever i. Dagar som kommer och nätter som går.

Det vassa och det eländiga skall vi skära bort, varsamt, försiktigt. Utan att det känns. Nästan. Svepa de långa benen i siden och silke, smeka själen och krama, hårt, anden. Kött och blod är vad som täcker oss. Men innanför finns det riktiga livet.

Hon sitter ensam vid sitt bord, tänker skeva tankar och drömmer om ett liv där fruktan bara är ett ord. Det röda vinet är en sval lindring för den feber som rasar inom själva livets skelett. Det röda vinet är samma vän som det är en fiende. En tröst som förvandlas till problem.

Hon vandrar tre millimeter ovanför fjolårsgräs och nyvaknad svart mylla. En liten bit från oss andra som ser det som sker. Att ropa hennes namn är fruktlöst. Att skrika hennes färg är utan mening. Så jag sätter mig på marken där det är torrt och väntar på

att hon ska återvända till mig.

När solen stiger sover hon, intrasslad i täcken och kuddar och drömmar och svarta hundhår. Millioner tårar har stelnat på hennes kinder och förvandlat den tunna huden till minnen av allt det fula som skett. Att torka dem är omöjligt, att hindra dem är meningslöst. De måste få falla.

Stilla hjärtat

Tyst. Tyst och stilla, nästan i hemlighet, jagar mitt hjärta igång. Rubinrött blod genom mina lemmar, inuti mina tankar, djupt inom mitt bröst. Ett tickande underverk som ger mig liv och kraft att älska dig mer än vad som vore möjligt då, för länge sedan, när jag var fattig på blod och styrka.

En viskning som skriker om hopp och kärlek. Spirande, ja blommande, färger målar ett universum där jag finner allt jag önskat. En blinkande stjärna, varm som tusen solar, spelar i mitt inre. En skrift där du är den viktigaste guden och jag är din överstepräst som vittnar om din styrka.

Omstart är något vackert. Det är en dröm om vackra dagar i solen och varma nätter under täcket. Ovanför lakan av siden spunna i guld och silver svävar vi som andedräkt från ord av ljus. Vad söker vi om inte detta? Inget mer finns att leta efter. Inget mer att tänka. Inget mer att känna än detta.

Dina tårar är min dryck och ditt skratt min föda. Dina länder hemsöker min sömn och tvingar mig att smeka din hud, så skimrande i natten. Ett ljus att följa, näring för allt som är jag. Som är oss.

Så jag söker mitt hem, vandrar mil efter mil för att ramla med dig, drucken av kärlek och dyr glädje. Vittrar gör min kropp dock stiger min ande mot det allra högsta vi kan finna. Alltid vid din sida, alltid strax innanför dig. Djupare för varje andetag, lite våtare för varje stöt.

Att nå toppen är inget att vänta på. Oss är allt, oss är vackra och våra behov är ringa. Mat för gommen, det allra kallaste vatten för strupen och mjuk kropp för själen. Solen skiner för oss och ingen annan. Målet är nått och nu är det dags att njuta av vår

gemensamma seger.

Bort, bara bort.

Cillit Bang kan inte sudda ut dig. Den fläck du gett mig, genom hjärta och kärlek,
finns djupt i mig

Där bör den bo.

När du blir plast

En fot i kall höst, en hand som kramar den allra vackraste blomman du sett. Tobak och kaffe och en klump i halsen när man kommer på att man är sådär förbannat ensam som bara en människa kan vara. Längtan när man vaknar efter en katt som slickar på hakan. Sinatra eller är det du som sjunger? Vertigo. Som när husen faller och himlen brinner.

En vitkalkad vägg, en stol av plast. Sol som värmer och regn, ständigt detta regn, som faller. Varma våta droppar i min nykammade frisyra. Är det en gravhög jag tittar på eller är det helt enkelt bara en undermåligt anlagd gräsmatta? Jag är det blå bland molnen, jag är det grå i fädrers hår.

Osäker på vad jag kan, tvärsäker på vad jag inte vågar. Ett pris på mitt liv, en tanke kring den kedja som binder mig bland jord och löv och nyckelpigor. Skarven i en tapet, är det den som misspyder tapeten eller är det papprets mönster som förstör skarven?

Oro. Roro. Samma annorlunda samma. Dags att resa sig. Sträcka på benen och gripa hårt i livet. Släppa blomman och dra tillbaka foten, hit där det fortfarande är varmt. Sätta sig på cementen där utanför dörren, den grå massa som bildar de få stegen upp för trappan in hit. Räkna, röka, reta.